

Nói trong im lặng

Bui Thanh Hieu

Thành đến cơ quan lúc 8 giờ kém 15 phút, việc đầu theo thói quen đến là pha ấm trà, lau lại bàn làm việc. Cái bàn sạch sẽ nhưng Thành vẫn lau vào những sáng đến cơ quan, đó là thói quen từ mười năm nay khi Thành có bàn làm việc. Mười tám trước Thành chỉ là tập sự ở căn phòng này. Khi tốt nghiệp xong khoa Chống phản động tại trường đại học an ninh được phân công về đây công tác. Hơn 5 năm làm tập sự, kinh nghiệm tích lũy dần theo năm tháng. Giờ Thành đã có phòng làm việc riêng với chức đội trưởng, chỉ huy một đội có hơn hai mươi người.

Thành mở tủ lấy tập hồ sơ đối tượng B mà bên sở văn hóa truyền thông đưa sang. B là đối tượng Thành quản lý hồ sơ hai năm nay. Hắn là một cựu chiến binh, nhà thơ từng được giải văn nghệ của tỉnh. Ở tuổi ngoài 60 hắn lập blog và dở chứng viết những bài viết công kích chế độ. Đội tuyên truyền viên trên internet của sở văn hóa truyền thông phát hiện được những bài viết của hắn, họ đã tập hợp lại các bài viết của B và phân tích kỹ giọng văn của hắn có những giọng điệu tuyên truyền nói xấu chế độ. Hồ sơ của B được chuyển đến cơ quan của Thành.

Việc ngăn ngừa các đối tượng như thế này là của cơ quan Thành, một cơ quan chỉ ít người biết đến, nó là Phòng bảo vệ tư tưởng chính trị nội bộ thuộc khối 5 Bộ Công An. Hơn mười năm trước internet chưa nhiều ở Việt Nam, các đối tượng dạng như B chỉ viết bài trên giấy và gửi truyền tay xem trong xã hội, hoặc cùng lắm kiếm được hiệu phô tô để tán phán. Những hiệu photo đều được quản lý nhắc nhở thường xuyên. Cơ quan an ninh đã phối hợp với địa phương để có những buổi giáo dục riêng cho các chủ hàng photo những kinh nghiệm phát giác các tài liệu liên quan đến an ninh quốc gia. Một bản viết tay là chứng cứ rõ ràng để đấu tranh với loại tội phạm này. Lúc mới vào nghề, Thành đã phải túc trực ở hàng internet quen của đối tượng. Khi hắn đến đưa bài thơ của hắn để photo hai mươi bản, Thành đã bật ám hiệu để đồng đội ập vào khi đối tượng vừa cầm tập photo bài thơ còn nóng hơi máy photo.

Ngày ấy công việc của Thành thật đơn giản hơn bây giờ rất nhiều. Vụ đó Thành đã ghi được thành tích chỉ với việc phục sẵn ở một vị trí, chờ đối tượng đến mang theo cả tang chứng.

Thế nhưng internet bùng nổ, các đối tượng ngày nay không cần phải đi đâu để dám dúi tán phán. Bọn chúng chỉ cần ngồi nhà sử dụng máy tính để soạn ra những tài liệu, bài viết nguy hại cho chế độ, rồi tung lên internet, tốc độ lan truyền không thể kiểm soát được như hồi trước đây. Ngăn chặn sự lan tỏa không thể bằng những biện pháp như trước kia chặn ở hiệu photo. Các biện pháp đặt tường lửa cũng chỉ hạn chế được phần nào để giới hạn mức độ tuyên truyền của các đối tượng. Cuối cùng vẫn chỉ có cách thông dụng từ bao năm nay, đó là yếu tố con người, nơi phát xuất những mầm mống xấu.

Thành xem tập hồ sơ bao gồm những bài viết của đối tượng B mà bên sở thông tin truyền thông chuyển sang. Tập giấy dày đến 40 trang, giọng điệu của B càng những ngày gần đây càng gay gắt, thậm chí đã chỉ trích đến cả tên của thủ tướng chính phủ. Gấp tập hồ sơ của B lại, Thành nhắc điện thoại gọi cấp dưới, nghe trong điện thoại bên kia có tiếng chửi chít, Thành quát.

- Mà đang làm gì.? Chơi điện tử à, sáng ngày ra mà không có việc gì sao.?

Đầu dây bên kia đáp.

- Dạ, thưa sếp, sếp chỉ đạo việc gì ạ.?

Thành quát.

- Sang đây ngay có việc.

Cậu lính trẻ tóc cắt mode Hàn Quốc vào phòng. Thành bảo.

- Mà xem blog của thằng B, lấy những bài nào trước kia, nội dung không có gì gay gắt, in hết ra cho tao xem. Những bài từ năm 2010 về trước nhé, in tắt rồi mang lên đây. Gọi thằng Dũng vào đây cho tao.

Dũng gầy lò mò vào, Thành nói.

- Mà xuống địa bàn nhà thằng B. Xin cái xác minh lý lịch gia đình nhà nó, xem vợ nó làm đâu, con nó học đâu. Bảo cán bộ địa bàn cung cấp đầy đủ càng nhiều thông tin về gia đình nó càng tốt, đi ngay bây giờ đi.

Dũng gầy gãi tai.

- Có lấy giấy giới thiệu không anh.? Bọn phờng giờ nó toàn đi làm ăn, bảo chúng nó làm việc một lúc là đưa nào đưa nấy nháp nhồm chỉ chực đi, trả lời qua loa lắm.

Thành quát.

- Mà không dọa được bọn địa bàn, thì làm ăn được đéo gì, lúc đi vắng không có ai đóng dấu thì sao.? Xuống mà phủ đầu quy cả trách nhiệm bọn nó luôn, quản lý địa bàn để đối tượng lên mạng chửi bới, nói xấu chế độ mà không biết. Chỉ đi kiểm chác mấy cái hàng quán là giải.

Nói thế, nhưng Thành vẫn mở ngăn kéo lấy tập giấy giới thiệu đã đóng dấu sẵn của trưởng phòng, Thành điền tên Dũng vào rồi đẩy cho Dũng nhận.

Thành rót chén nước trà nhấp, châm điều thuốc. Thành bỗng nhớ ra sáng chưa dặn vợ hỏi mượn tiền ông bác để xây nhà. Miếng đất cơ quan cấp cho Thành được hai năm nay, giờ công việc của Thành cũng đã ổn định. Không phải đi xa nhiều như trước, Thành muốn xây cho xong, có chỗ đàn ông còn tiếp khách khứa. Căn nhà Thành ở do bố mẹ cho, mặt tiền bên ngoài vợ Thành bán hàng tạp phẩm. Gần Tết phải trữ hàng bán, hàng hóa chất đống cả vào bên trong chả có chỗ mà đi, đừng nói

là sinh hoạt hay tiếp khách.

Thành lấy ra trước điện thoại khác trong túi, chiếc điện thoại dành riêng gọi cho vợ. Vợ Thành cũng có một chiếc điện thoại riêng chỉ hai vợ chồng liên lạc với nhau. Những người làm công tác an ninh bảo vệ chế độ như Thành luôn bị theo dõi điện thoại, đó là công tác phòng ngừa bảo mật tin tức nội bộ. Thành đi ra sân gọi cho vợ.

- Em à, hỏi được tiền bác chưa.?

- Bác ấy bảo khoảng hai tháng nữa có anh à, hình như cửa hàng nhà bác ấy dạo này bọn nó hay đến kiểm tra tạm trú, mấy đứa nhân viên chẳng dám ở, nên cũng chật vật.

Thành bảo.

- Em bảo bác ấy lo tiền sớm cho mình mượn, chuyện kia của bác để anh lo.

Ông bác Thành đứng tên mở cửa hàng Karaoke, cho con trai trông nom. Thịnh thoảng cơ quan có liên hoan hay sếp cần giải trí thư giãn, Thành vẫn đưa đến đó. Không biết là bọn dưới đây nó kiểm tra tạm trú làm gì, hay lại có người cạnh tranh muốn mượn tay bọn cảnh sát địa bàn để gây khó khăn cho ông ấy. Thành đi qua phòng máy tính của cấp dưới, thấy thằng Long đang ngồi xem mạng. Thành bảo.

- Long, sang bên đây anh nhè.

Long dạ rồi to rồi chạy theo. Vào phòng, Thành nói.

- Mà xuống quận X, cầm giấy giới thiệu, bảo họ cấp cho danh sách những khách sạn trên địa bàn phường Y, hỏi luôn cả chi tiết khách sạn nào, có bao nhiêu phòng, địa chỉ, người đứng kinh doanh. Nói với họ là những khách sạn nào mà có người ở phường Y đỡ đầu, thì đánh dấu để cơ quan an ninh còn cân nhắc khi rà soát ra phường án.

Thành ngó đồng hồ, đã hơn 9 giờ, chắc sếp trưởng đã đến. Hôm qua các sếp trưởng phòng họp với ban giám đốc cả đêm nhận định về tình hình an ninh cho vụ xét xử ở nhóm phản động tại miền Trung tới đây. Còn cách phòng sếp trưởng vài bước, Thành dừng lại ngấm nhìn trang phục, rồi mới gõ cửa phòng. Tiếng sếp vọng ra.

- Mời vào.

Thành đẩy cửa vào, sếp trưởng phòng đang ngồi đọc hồ sơ, ông ngược mắt nhìn Thành qua cặp kính trắng gọng vàng hiệu Amor của Pháp đắt tiền, sếp trưởng hỏi.

- Vụ của thằng V thế nào, đã tiếp cận nó chưa.?

Thành khép cửa, cúi đầu đáp.

- Dạ thưa anh, em đã cho người theo dõi chặt rồi ạ. Máy hôm nữa xác định tâm lý đối tượng sẽ gửi giấy triệu tập. Hôm qua lúc anh họp với ban giám đốc, bên sở văn hóa chuyển sang hồ sơ của thằng B. Sáng nay em đã cho triển khai sáng nay nắm thông tin về nó.

Sếp gật đầu, Thành kéo ghế ngồi, xếp lại cái giá bút trên bàn sếp cho ngay ngắn, rồi nói.

- Sếp ạ, em có tí việc riêng muốn báo sếp.?

Sếp Thành đặt tập tờ giấy xem giờ xuống, ông tháo kính lấy khăn mùi xoa lau. Trán hơi nhăn lại, ông nghĩ, lại có việc gì đây. Cái nghề của ông không những quan tâm đến công việc mà còn phải quan tâm đến tất cả suy nghĩ của cán bộ, chiến sĩ cấp dưới. Chỉ thiếu tập trung của cấp dưới một phút thôi, có thể ảnh hưởng trầm trọng đến công việc chung, mà công việc chung cũng chính là sự nghiệp của ông. Năm vừa rồi ông đã học xong khóa học bồi dưỡng chính trị cao cấp ở trường Đảng, nếu công việc không vấn đề gì để bị khiển trách, chỉ cần cuối năm làm luận văn tiến sĩ về đề tài Chống tội phạm có tổ chức trong an ninh quốc gia thời kỳ mới là ông có thể cầm chắc chức phó giám đốc công an tỉnh ở nhiệm kỳ năm sau. Đã hơn 30 năm theo nghề công an, ông hiểu thành công của mình có được là nhờ tổ chức. Nhờ cấp trên chỉ đạo sáng suốt, nhờ cấp dưới tận tâm, tận lực. Người chiến sĩ an ninh đấu tranh với những tội phạm đang đêm ngày âm mưu chống phá chế độ bằng mọi hình thức xảo quyệt đã là công việc cực kỳ khó khăn, đòi hỏi phải dồn hết tâm trí. Cho nên đời sống gia đình của họ phải được đảm bảo tốt về mọi mặt, cũng như tương lai phía trước của cá nhân họ phải có những hứa hẹn chắc chắn thực sự. Một người chiến sĩ an ninh có nền tảng gia đình cơ bản vững chắc bao giờ cũng đáng tin cậy hơn. Ông chưa trả lời Thành vội, ông vẫn nhìn Thành và nghĩ. Ông làm thế bởi muốn cho cấp dưới hiểu, khi đề đạt gì riêng tư với cấp trên là phải cân nhắc kỹ. Ông có nhiều cách tạo cái uy cho mình, đây cũng là một cách. Nếu ông hồ hởi hỏi hặn rồi quyết định nhận lời, tự nhiên cái uy của ông sẽ mất dần đi. Thấy Thành có vẻ bối rối, ông cảm thấy không khí ông tạo ra đã đủ, ông ôn tồn hỏi.

- Nào, việc gì thế. Cứ nói đi xem nào.

Thành trình bày vội vã, à cái nhà hàng của ông bác Thành, nhà hàng gì ông cũng

chả nhớ tên. Ông có đến hai lần cùng với đồng nghiệp ở tỉnh bạn đến chơi. Cũng là vì công việc, ngoài những trách nhiệm phải thực thi theo chuyên án, cũng còn những mối quan hệ tình cảm của công việc, nhờ qua nhờ lại nhau. Việc này cũng không có gì khó, ông hứa hôm nào sẽ xuống quận X để làm việc về vấn đề an ninh tạm trú của người ngoài. Thành có thể nhân đó là giải quyết việc riêng gia đình.

Thành đi rồi, ông xem tiếp tập hồ sơ, rồi tự mình soạn đánh một công văn đề nghị công ty truyền thông TPN phối hợp tạo điều kiện để cơ quan an ninh tác nghiệp theo dõi điện thoại của ba đối tượng trong hồ sơ. Xong ông cầm tờ công văn lên phòng phó giám đốc xin chữ ký và con dấu.

Cậu lính trẻ mang tập giấy vào phòng, đặt lên bàn Thành báo cáo.

- Thưa sếp, có đây rồi.

Thành giờ lướt qua tập giấy, hài lòng, bảo cấp dưới.

- Mà tiếp tục theo dõi blog của nó, xem nó quan hệ với những đứa nào.

Cậu lính trẻ vâng dạ quay ra, Thành bắt đầu xem kỹ những bài viết của đối tượng B từ những năm trước. Chọn ra những bài ưng ý, Thành xem kỹ lại lần nữa rồi đánh dấu bằng bút xanh bên ngoài lề. Đó là những bài viết không có gì nghiêm trọng, đối tượng B kể về hành trình của một người dân oan mất đất do giải phóng mặt bằng làm khu công nghiệp liên hợp. Trong bài viết có hình ảnh, chứng cứ khá rõ ràng, đối tượng B chỉ ghi lại và đưa lên blog của hắn. Thành gọi điện thoại cho cấp dưới Tiến.

Tiến là đội phó, kém thành 5 tuổi, bố Tiến là cán bộ an ninh cao cấp của bộ. Tuy chỉ tốt nghiệp loại xoàng xoàng vì có ông bố lo, nhưng Tiến khá sắc sảo trong việc trấn áp các đối tượng. Bố Tiến vẫn thường gọi điện hỏi thăm Thành về cậu con trai, ông nhờ Thành kèm cặp, dạy bảo Tiến như em ruột. Ông nói Thành đừng ngại quát mắng, tính thẳng này cứ phải nói rất nó mới nghe. Chứ mà ề à cả nể là nó chẳng tiếp thu gì đâu, có gì cứ gọi thẳng cho ông để ông dạy nó. Thành hiểu đằng sau những lời gửi gắm thân thiết ruột rà ấy là hàm ý ông bố muốn Thành phải nâng đỡ, bao che cho con ông, con ông có gì sai trái thì nói với ông chứ đừng báo cáo lên trên hay đưa vào biên bản.

Tiến đi vào, dáng cao to lấp cả khuôn cửa, gien của người dân tộc có khác, nét mặt Tiến thô vụng. Bố Tiến là người dân tộc Tày. Nhiều năm trước bộ công an có chính sách tuyển những người dân tộc vào việc đấu tranh với phản động trong nước. Đặc tính của người dân tộc là ít suy nghĩ và trung thành, chỉ cần có cơm ăn áo mặc đầy đủ là họ theo cách mạng, theo đảng đến cùng, đối với họ kẻ thù muôn kiếp sẽ là kẻ thù, không có chuyện thỏa hiệp hay nhân nhượng. Một số chiến sĩ an ninh người dân tộc có tư chất tốt được cho đi học thêm kiến thức để đảm nhận vị trí quan trọng hơn, bố Tiến là một trong những người như vậy.

Tiến ngồi xuống ghế, đặt lên bàn cái iphone4s đời mới nhất, hai tay đặt trên bàn, cổ tay Tiến đeo sợi lắc xích vàng chóa, mỗi mắt xích phải đến nửa chỉ vàng. Tiến tự rót nước uống xong mới hỏi.

- Ông anh có việc gì dạy bảo thằng em ạ.?

Thành đưa mẫu giấy ghi tên họ, địa chỉ người dân oan trong bài viết của B cho Tiến nói.

- Mà xác minh trường hợp này, sau đó gọi nó lên công an xã bảo là làm việc về đơn từ khiếu nại, làm như là giải quyết đơn cho nó. Bảo với nó là vì bên trên thấy thông tin về vụ việc nó từ thằng B. Bảo nó trình bày việc gặp thằng B thế nào, ở đâu, ngày nào, nói gì...vừa hỏi việc đó vừa xem vào việc đất đai của nó để cho nó nghĩ là mình đang giải quyết việc của nó chứ không phải việc khác.

Cầm mẫu giấy, Tiến chửi thề.

- À đm, lại cái con mụ này, nó ở vườn hoa bao năm nay mà. Nó có về nhà đâu anh. Để em hốt nó vào trại phục hồi nhân phẩm vì tội lang thang không có nơi cư trú. Rồi em đến đó hỏi sau. Vào đó giam cho mấy bữa mà xin xỏ rồi rít về với chồng con, hết cả kiện. Bọn này nó đi nằm ăn vạ ở vườn hoa được tiền nên nó nằm mãi. Bị bắt vào trại không kiếm được gì là hết vớ ngay.

Thành gất.

- Tao bảo mà hỏi nó về việc gặp thằng B thế nào, chứ có bảo mà đi giải quyết dân oan ngoài vườn hoa đâu, mà muốn thì tao cho mà sang đội dân oan bên phòng trật tự xã hội nhé. Sang đó làm đội trưởng luôn.

Thành ngừng lại rót nước nhấp ngụm lờm Tiến rồi nói tiếp.

- Mẹ, làm ở an ninh mà ông cứ như đi đuổi chợ ấy. Thôi đi làm đi. Lấy nhanh trong chiều nay nhé.

Tiến cười khì khì, cầm tờ giấy đứng dậy, chợt nhớ ra gì, Tiến rút ví lấy ra mấy tờ hóa đơn.

- Sếp, sếp ký em hóa đơn tiền xăng, em hết tiền rồi.

Thành nhìn mấy tờ hóa đơn xăng, Thành gất.

- Chưa đầy tháng mà 200 lít, tối mày đi đua xe à mà tốn thế.?

Tiến cười khì khì.

- Giờ người ta gọi là đi "bảo" đi "xõa" ai gọi là đua xe nữa, sếp gọi thế mất quan điểm. Bố em nghe thấy mắng chết, sếp cứ bảo là em đi "bảo" đi "xõa" để ông già em nghe nghĩ là đi làm nhiệm vụ gì đó nhé, ông ấy không hiểu mấy từ mới này đâu.

Thành ký xác nhận hóa đơn rồi đưa lại cho Tiến nhận.

Phòng hành chính kế toán chỉ còn mỗi Thu, cô đang ngồi cộng lại khoản trà thuốc, mua vật dụng văn phòng. Tiến rón rén lại gần nhẹ nhàng ngồi cạnh nói.

- Tối mình đi bar em nhé, có quán mới đấy, thằng bạn anh có cổ phần ở đó. Hôm nay nó phiên nó trông. 8 giờ anh qua đón nhé.

Thu lắc cái mái tóc nhuộm hoe nâu.

- Không, anh đi một mình, đi với anh về muộn lắm. Còn bao nhiêu việc đây này.

Tiến xòe cái hóa đơn xăng đưa Thu.

- Em giải quyết cho anh việc này trước, anh phải cần kinh phí đi bây giờ.

Thu nhận tờ hóa đơn xăng, kêu toáng.

- Sao lại 200 lít, bà Hồng không duyệt đâu.

Tiến đập bàn, làm bộ giận dữ trêu Thu.

- Cho con mụ già ấy về vườn luôn, em lên thay. Già ngu biết cái gì, người ta đi 1 lít xăng là cứ đi 1 lít xăng đâu. Chạy 1 lít xăng phải nửa lít bia kèm, hay 300mlm cà phê. Ai cứ chạy mãi mãi như thế. Bảo mụ ấy thử đổ 100 lít xem chạy mãi hay có lúc phải dừng lại cà phê cà pháo.

Thu bĩu môi.

- Lắm chuyện, thì bảo bà ấy là đây cộng cả tiền nước nôi rồi là bà ấy nghe, gì mà tinh tướng, cậ bố làm trên kia chứ gì. ?

Tiến nói.

- Bà ấy làm bao năm thừa hiểu ấy chứ, nhưng cứ muốn hoạch họa thể hiện thế. Anh lạ cái gì cái kiểu ta đây có quyền hành. Người ta đi bạc mặt ngoài đường đã khổ, ở trong phòng lạnh thế này chả thương thì thôi, cứ làm khó nhau.

Loanh quanh ở phường đối tượng B đến cả tiếng mới gặp được cán bộ khu phố, Dũng gầy mãi cũng lấy được thông tin về B. Vợ B làm giáo viên tiểu học, con gái B đang học đại học Giao Thông Vận Tải, đứa con trai còn đi học tiểu học, loại này bé chưa cần phải hỏi trường ở đâu. Chỉ cần chỗ con mẹ và đứa con gái là được. B về hưu, đi họp chi bộ phát biểu nhiều lần khác quan điểm của Đảng. Chi bộ đã nhắc nhở nhiều lần, B cũng không đi họp nữa. Dũng gầy còn biết thêm nhà B đang có mâu thuẫn với nhà hàng xóm vì lối đi. Nhà hàng xóm hay để xe máy ngoài cửa, ngõ hẹp, nhà B bên trong đi lại vướng, thành ra hai bên hay lời qua tiếng lại. B đã có mấy lần gửi đơn lên phường để khiếu nại. Dũng gầy xin photo tờ đơn để lấy bút tích của B, cảm thấy đã đủ liền chào cán bộ khu vực về lại cơ quan. Trước khi về Dũng gầy nói với cán bộ khu vực.

- Tên B này là đối tượng mà phòng chúng tôi đang làm việc, sau này có gì đề nghị anh theo dõi sâu sát hơn. Anh nên tận dụng mẫu thuẫn giữa hàng xóm của B, để đặt họ làm cơ sở theo dõi những ai ra vào nhà tên B, có được hình ảnh về những đối tượng quan hệ với B nữa thì rất có lợi cho công việc. Về cái đơn khiếu nại chuyện lối đi, tôi nghĩ phường ta nên tổ chức cuộc họp dân phố khu B ở để bàn về việc này. Chọn người mình vào nêu ý kiến là hàng xóm nên nhường nhịn nhau, đừng mâu thuẫn chuyện nhỏ nhặt đơn từ mất hết tình nghĩa. Làm thế cho B hiểu và hàng xóm hiểu rằng không ai bênh những kẻ phản động như nó. Cho nó bị cô lập, bà con hàng xóm thấy nó không được chính quyền quan tâm, họ khinh thường gia đình hẳn. Tự hẳn phải rút ra bài học cho mình biết phải thế nào.

Cán bộ khu vực ngần ngừ, Dũng gầy hiểu ý nói tiếp.

- Anh cứ làm những việc đó trước, vài bữa nữa chúng tôi sẽ có buổi làm việc chính thức với quận, có mặt cả phường. Lúc đó anh báo cáo đã có những biện pháp với tên B chẳng phải tốt cho anh hơn sao.?

Cán bộ khu vực nét mặt giãn ra, vui vẻ bắt tay Dũng gầy.

- Anh yên tâm, tôi sẽ làm ngay.

Long trình danh sách những khách sạn ở trong phường Y cho Thành. Đã đến giờ nghỉ trưa, Thành cất cái danh sách mà Long đưa vào cặp rồi về nhà ăn cơm. Nhà Thành cách cơ quan không xa, chỉ chừng 3 cây số. Hôm nào có việc Thành mới ăn cơm ở bếp cơ quan, còn thường về nhà ăn với vợ con. Vợ chồng Thành có hai con, một gái 14 tuổi và một trai 10 tuổi. Thằng bé ăn trưa luôn tại trường, có con chị thì ăn trưa ở nhà. Trừ vợ Thành ra, con cái và ngay cả họ hàng bên vợ hay bên nhà Thành chỉ biết Thành làm công an tỉnh. Trong nhà Thành treo tấm bằng khen chiến sĩ giỏi năm 1997 của phòng cảnh sát quản lý hành chính xã hội của tỉnh. Ai trong đơn vị Thành cũng có tấm bằng khen như thế, thường của những phòng ban chung chung, để cho khách khứa hay họ hàng trong gia đình khỏi hỏi rõ về công việc cụ thể là gì. Với mức lương cộng với phụ phí công tác các khoản hơn 10 triệu một tháng của Thành và thu nhập từ hàng bán tạp hóa của vợ. Gia đình Thành sống cũng tạm dư dả trong thời buổi mà thiên hạ phải đầu tắt, mặt tối cày cuốc từ sáng tới khuya. Đám bạn Thành có đứa làm kinh doanh đất đai, buôn bán cũng khá giả có biệt thự, xe hơi. Nhưng có khối đứa còn lo ăn từng bữa. Đứa giàu có cũng chẳng biết thế nào. Giàu bây giờ thật đấy có khi dùng cái lại nợ cả đồng chồn chui chồn lủi, đứa nghèo thì chả biết bao giờ mới ngóc đầu lên. Kinh tế nhà Thành cứ đều đều chậm mà chắc, ổn định, không phải lo lắng bấp bênh. Đồng lương cứ tuần tự theo năm tháng mà nâng dần lên. Mọi tiêu chuẩn nghỉ phép hay lễ tết chính sách nhà nước cũng ưu đãi, khám chữa bệnh cho gia đình không phải mất tiền thuốc men. Riêng cái khoản đó là đỡ lo hơn bao nhiêu người khác rồi.

Thành bận tâm chuyện năm nay xây xong cái nhà trên miếng đất cơ quan phân. Xây xong gia đình chuyển về đó ở, chỗ này cho vợ kinh doanh mở rộng thêm hàng hóa, thuê thêm một người họ hàng nào ở quê bán hàng phụ giúp cho vợ. Quay đi quay lại con lớn vào đại học là thằng bé gấp nghề cấp ba. Đời người bao thứ phải lo. Thành chắc lười nghĩ - Một xã hội đang yên bình, mọi người đều làm việc tốt, có thu nhập lũy tiến, mọi cái đều bình thường và có sự phát triển ổn định. Tại sao lắm kẻ cứ ngày đêm muốn phá phách, thay đổi cái sự bình yên này cơ chứ. Người bình thường thì cứ lo làm ăn, tích lũy. Chỉ có bọn phản động, bọn thù địch với đảng với chế độ của ta mới âm mưu lật đổ chế độ. Chúng muốn dựa hơi vào những bọn tư bản bên ngoài để mưu đồ chính trị. Chỉ có tham vọng như vậy mới khiến chúng không hề từ bỏ âm mưu đen tối.

Thành nhìn bữa cơm vợ dọn ra, thấy chỉ có hai cái bát bèn hỏi.

- Sao con không về ăn hả em.?

Vợ Thành nói.

- Hôm nay nó sinh hoạt Đoàn dã ngoại buổi trưa, sáng em cho tiền nó ăn luôn bên ngoài rồi anh à. Con bé nhà mình được nhà trường khen có trách nhiệm trong tập thể lớp lắm. Em nghĩ sau này mình hướng cho nó học hành chính công anh ạ.

Thành âm ừ, đầu Thành vẫn đang nghĩ đến B. Ngăn chặn một kẻ đã hơn 60 tuổi đầu là điều khó, vì tư duy đã định hình. Không phải như những thanh niên máu nóng bị kích động hòa theo ở những trường hợp dễ bị kích động. Phòng của Thành chuyên về trấn áp tinh thần, ngăn chặn đối tượng, tìm biện pháp giáo dục cảm hóa đối tượng. Nếu đối tượng đi quá mà các biện pháp nghiệp vụ không thể vô hiệu hóa được, lúc đó hồ sơ của hắn sẽ được chuyển sang cho cơ quan an ninh điều tra để khởi tố. Nói một cách khác là vị trí của Thành là ở tuyến đầu trong mặt trận bảo vệ tư tưởng chính trị. Nếu thuyết phục hay ngăn ngừa được đối tượng từ bỏ những phát ngôn, ý kiến sai lạc đó là thành công, là hiệu quả công việc của những người như Thành. Mỗi lần phải chuyển hồ sơ của đối tượng nào đó sang cho bên an ninh điều tra khởi tố, Thành không vui chút nào. Cho dù Thành đã củng cố hồ sơ chặt chẽ, đầy đủ bằng chứng để cơ quan điều tra dễ kết tội đối tượng, nhưng Thành vẫn thấy áy náy như mình đã không làm tròn nhiệm vụ. Thành mừng tượng con đường nào đã đưa B đến những bài viết đã phá chế độ như ngày hôm nay. Một cựu chiến binh, vợ con đảng hoàng, lương hưu, phụ cấp khá. Lẽ ra B phải thanh thân sinh hoạt CLB hưu trí, hay nuôi trồng thú gì, làm thơ, viết những bài tích cực đóng góp cho xã hội. Tại sao người như B lại đi vào con đường này, hắn có khúc mắc gì với cán bộ địa phương không.? Nhiều trường hợp chỉ vì không bằng lòng với một quyết định nào đó của địa phương mà nhiều cán bộ, đảng viên, cựu chiến binh đã bất mãn và có thái độ quy kết cả bộ máy chính quyền không ra gì. Đơn từ, khiếu kiện chưa giải quyết được ngay theo ý lại sinh ra bức xúc, rồi những phần tử thù địch nhân đó kích động, xúi dục thêm vào. Khiến cho người ta dần dần càng chống phá đảng và nhà nước một cách vô ý thức. Các thầy giáo ở trường T31 là những cán bộ an ninh cao cấp nhiều kinh nghiệm đã phải thường xuyên đúc kết và phân loại những đối tượng phá hoại an ninh thời kỳ mới, để giảng dạy kịp thời cho các cán bộ an ninh. Bài học đã chỉ ra rằng do sự chuyển biến về xã hội mau lẹ, nhiều khi chính sách địa phương đưa ra không phù hợp với thực tế, khiến bộ phận quần chúng nhỏ trong nhân dân. Vốn dĩ thiếu niềm tin vào chế độ lại cộng với sự chủ quan, yếu kém nắm bắt thực tế của cán bộ địa phương, sinh ra sự bất mãn. Đảng ta nhận thấy rõ điểm bất cập này, và luôn cố gắng đưa ra những giải pháp, chính sách kịp thời. Nhưng làm gì cũng phải có thời gian, đâu phải ngày một ngày hai. Thế nên trách nhiệm của cán bộ an ninh trong thời kỳ này cần phải chủ động, linh hoạt phân loại đối tượng để có biện pháp thỏa đáng. Chưa lúc nào người lính trên mặt trận an ninh phải cam go như bây giờ, nhất là lúc kẻ địch có lợi thế là phương tiện truyền thông trên internet giúp sức.

Vợ Thành xới cơm , đặt bát cơm trước mặt chồng nói.

- Anh ăn đi, lại nghĩ gì thế, suốt ngày nghĩ gì thôi. Em tính rồi, mình chỉ cần mượn thêm bác 300 triệu là đủ xây nhà. Mình hứa đầu năm sau nữa trả được không anh, chỉ cần qua hai cái Tết là mình có tạm tạm rồi. Anh lo được bao nhiêu thì lo, còn cứ để em lo nốt cho.

Thành và cơm nói.

- ừ, cứ thế. À.! mà mấy hôm nữa anh nhờ sếp đi cùng xuống phường bác ấy, em nhớ chuẩn bị anh ít quà cảm ơn sếp nhé. Ông hứa sẽ xuống dưới đó rồi.

Vợ Thành đặt bát xuống bàn, chống tay lên cằm nhìn chồng hỏi.

- Thì việc lo quà, mình bảo bác chứ anh.

Thành lắc đầu.

- Không , mình không lật vặt thế. Mình sẽ lo cả, em cứ nghe anh. Với bác ấy tính sau, để bác ấy dính vào không có lợi.

2 giờ chiều Thành mới đến cơ quan, cái máy điều hòa chạy ề ề mãi không làm bớt được hơi nóng cuối tháng 8. Máy cũ rích nhiều khi tiếng kêu của máy khiến Thành không tập trung làm việc được. Dũng gầy đã có bản báo cáo trên bàn, thằng này được việc nhất. Chắc tranh thủ buổi trưa về nó đã làm báo cáo. Thành đọc qua lại vài lượt rồi nhắc máy gọi Dũng gầy sang.

Thành cười hỏi.

- Nắng nôi đi vất vả nhỉ. ? Làm tốt đấy, mai xuống chỗ trường vợ thằng B hỏi trường nó về nhân thân vợ nó, quá trình công tác, tư tưởng. Rồi nói thế nào để hiệu trưởng ở đó bắn tin lại cho vợ nó biết là có cơ quan an ninh đến hỏi rồi đấy, nói hiệu trưởng bảo vợ nó về nói nó làm gì thì làm đừng ảnh hưởng vợ con.

Dũng gầy lắc đầu.

- Vợ nó sắp về hưu rồi còn đâu, năm mấy tuổi rồi còn gì. Qua trường con gái nó thì cũng không có lý do lúc này. Thằng này cứ quay nó về việc kiện cái lối đi cho nó chóng mặt ra anh ạ.

Thành gõ gõ cái bút ngẫm nghĩ rồi nói.

- Việc đó để sau đã. Mình phải gặp nó trước làm việc về chuyện blog của nó. Gọi anh thằng Tiến xem nó về chưa, về rồi thì lên đây báo cáo. Mẹ cái thằng đấy không nhắc là lại la cà.

Tiến vào giờ giấy tờ ra nói .

- Xong rồi đây anh, cái con mụ này được thằng C nó dẫn đến nhà thằng B, nhờ

thằng B viết bài. Mục đích khai là gặp tại nhà thằng B, đưa đơn từ, kể chuyện. Thằng B có quay clip phỏng vấn mục ấy. Mục bảo tại chính quyền không giải quyết nên gặp ai là mục ấy nhờ.

Thành nhận tờ khai của Tiến đưa, đọc xong cất vào kẹp hồ sơ B. Khen Tiến.

- Tốt, được rồi, cứ về phòng có gì anh gọi sau. Giờ anh tổng hợp viết báo cáo gửi sếp xin ý kiến vụ này.

Tiến đi rồi, Thành tắt máy lạnh, mở cửa sổ hút thuốc. Việc của lão B này cũng chưa có gì đến mức độ ghê gớm, mới chỉ là những dấu hiệu bắt đầu sa đà vào chuyện chỉ trích chính quyền. Gia đình vợ con cơ bản có nghề nghiệp, học hành. Nhưng dấu hiệu mà thằng C dẫn người đến nhà B nhờ viết đơn lại là dấu hiệu cho thấy manh nha có sự liên lạc, cấu kết giữa các đối tượng phức tạp với nhau. C là đối tượng mà bên phòng chống phản động trong nước quản lý, hắn đã từng bị 2 năm tù vì tội kích động gây rối. Thông tin nội bộ cho biết C có những quan hệ với các tổ chức phản động bên ngoài. Giờ lại phải thêm việc nữa là xác minh mối quan hệ giữa C và B mật thiết đến đâu. Lại phải làm công văn xin hồ sơ của C bên phòng chống phản động, rồi lại làm công văn xin phòng trình sát ngoại tuyến cấp người giám sát việc quan hệ của B. Thôi cái việc giám sát cũng chưa cần, thế đã. Thành vắt mẩu thuốc vào gạt tàn. Ôm tập hồ sơ sang phòng sếp.

Thành giờ tập hồ sơ ra đưa sếp, miệng nói.

- Báo cáo sếp, đã cho người nắm bắt thông tin về B. Trước tiên em định lựa một số bài viết của hắn có cơ sở pháp lý, để triệu tập hắn đến làm việc. Bước đầu để hắn xác định blog của hắn. Vì vậy em sẽ không nhắc đến những bài viết gay gắt chỉ trích chính quyền của hắn ngay. Đây là những bài của hắn em lựa ra để gọi hắn làm việc. Những bài viết này thì hắn có đủ lý để biện minh, như thế hắn sẽ xác nhận là chủ của blogbuổi sau nữa khi hắn xác nhận rồi thì làm việc đến các bài khác.

Sếp của Thành gạt đầu, ông xem lướt qua mấy tờ hồ sơ Thành đưa rồi hỏi.

- Gọi nó lên chỗ mình hay là định gọi làm việc với nó ở đâu.?

Thành đáp.

- Em định gọi nó lên công an quận, coi như là quận tiếp nhận ý kiến nhân dân. Cho nó đỡ nghi.

Sếp Thành gạt đầu, ông lấy tờ giới thiệu đã đóng dấu sẵn, ký tên đưa cho Thành.

B nhận giấy triệu tập của công an quận từ tối hôm trước, trong giấy thông báo người ta muốn ông đến làm việc vì những phản ánh nội dung khiếu nại của bà Nguyễn..người đàn bà bị lấy mất đất và đền bù với giá rẻ mạt không đúng với pháp luật. Vườn nhà bà là đất thổ cư, đời ông bà cụ kỵ đã sử dụng. Đến cái cây mít rành rành ai cũng biết thân nó một người ôm mới hết, nó phải có hàng chục năm. Thế mà

người ta bảo đất của bà lấn chiếm vì không có sổ đỏ. Đợt nhà nước chủ trương cấp sổ đỏ. Bà đã mấy lần làm đơn, nhưng vì không có lót tay cho ủy ban xã, người ta cứ chần chừ xem xét. Đến mấy năm không xong, giờ đến lúc có chủ trương giải tỏa làm đường thì bên giải tỏa mặt bằng họ bảo vườn nhà bà không có sổ đỏ. Là đất lấn chiếm sử dụng không hợp pháp, chỉ đến bù theo giá hoa màu. Theo những gì ông mừng tượng thì ông hiểu rằng chắc có sự thông đồng giữa ủy ban xã và ủy ban giải phóng mặt bằng. Bọn họ đền bù cho bà theo giá rẻ mặt của đất hoa màu lấn chiếm, nhưng chắc sẽ làm hồ sơ đất thổ trạch để lấy tiền đền bù cao hơn. Rõ ràng cả cái khoảnh dọc theo đất nhà bà Nguyễn ấy có từ trăm năm định cư, canh tác, có cả nhà ngói cũ năm gian. Có phải đất bãi bồi bờ sông đâu mà vô chủ.

Trong lòng B, người cựu chiến binh trải qua mấy chiến trường từ Nam ra Bắc dấy lên niềm vui nhỏ. Ông thấy mình vẫn còn có gì đó để giúp cho đời, cho những mảnh đời bất hạnh bị oan khuất. Từ ngày thôi công tác nhận giấy về hưu, ông mới có thời gian nhìn quanh mình và nhận thấy cuộc sống còn nhiều chỗ không được tốt. Thậm chí là rất xấu đàng khác. Môi trường công tác cũ của ông gói gọn 8 giờ đến cơ quan, tối về đọc báo, xem ti vi rồi đi ngủ. Ở cơ quan và trên báo, đài ông xem hàng ngày chỉ thấy cuộc sống diễn ra tốt đẹp, thẳng có chỗ này bị bão lụt, chỗ kia tắc đường là cái đáng phàn nàn một chút. Bão lụt thì đúng là thiên tai, nhưng mức độ phòng chống của ta vẫn còn chủ quan lắm, nên để thiệt hại không đáng chút nào. Cái chuyện tắc đường thì đường sá có thể, người ở tứ xứ cứ kéo về nườm nượp bảo sao không tắc. Nhưng từ khi về hưu ông mới nhận ra trong cuộc sống hàng ngày còn có nhiều đồng bão khác. Đấy ngày trước ông đi từ sớm, đâu có biết cái chuyện nhà hàng xóm ban ngày chiếm hết lối đi làm chỗ để xe. Cứ vô trách nhiệm, ích kỷ lẫn chỗ đi chung như thế, nhỡ có hỏa hoạn hay cấp cứu gì thì sao kịp. Lối đi là lối đi chung, có phải riêng của nhà họ đâu. Bà con xung quanh góp ý, ông đã đứng đơn gửi ủy ban. Những mãi năm lần bảy lượt chả ai giải quyết. Bà con bảo bây giờ cán bộ nhà nước làm gì ra tiền họ làm, chứ đi dẹp xe cho nhân dân lấy lối đi có ra tiền đâu mà họ dẹp. Mấy lần ông lên phường nạp đơn, thấy cán bộ phường làm thủ tục gì mà có thu phí họ làm nhanh lắm, cứ cộp cái dấu công chứng vào tờ giấy là có mười ngàn, mà cộp lia lịa người xếp hàng cả dãy. Tiền đưa cái nào cộp cái đó, cứ phải nộp tiền trước cơ.

Chả lẽ ông phải kẹp tiền vào cái đơn khiếu nại về lối đi đó phường mới giải quyết cho ông.

- Mẹ cái xã hội toàn khốn nạn. Chế độ khốn nạn.!

Tiếng chửi quen thuộc của ông bán xổ số vừa hè lại dội vào đầu ông. Ông bán xổ số ấy là bạn thờ nhỏ với ông ở cái phố này. Ông đi bộ đội, còn ông ấy làm công nhân cho nhà máy cơ khí. Ông tuổi quân đội quy đổi nên về hưu sớm, còn ông ấy là về mất sức một cục tiền bồi thường không có lương hưu, thế là cùng sớm như nhau. Nhà máy ông ấy sau này làm ăn ế ẩm, nhượng đất lại cho tư nhân. Công nhân chưa đến tuổi về hưu thì về mất sức, tiền chế độ vài chục triệu gửi ngân hàng, mỗi năm lạm phát trượt giá lại ngót đi một phần trông thấy. Ông rút tiền mua xổ số hàng ngày, được nửa năm thì hết sạch tiền. Nhưng nhờ kinh nghiệm mua xổ số ông lại có nghề

bán vé số. Có lần ông B đã hỏi ông bán số xổ sao cứ chửi chế độ khốn nạn. Ông số xổ nói.

- Tôi chửi là chửi cái chế độ về mất sức, mà cha nhà nó. Mình theo nó gần hết đời, đáng ra phải được lương hưu, trượt giá thì còn được bù như ông. Đằng này nó đuổi mẹ bọn tôi về để bán nhà máy cho bọn tư bản xây khu thương mại. Chúng tôi cầm mấy chục triệu bạc làm cái gì, tiền cứ mất giá hàng ngày, chả đủ mua vé số nửa năm để mà hy vọng. Chế độ khốn nạn. Chế độ lừa đảo, ăn cướp.

Ông B khuyên bạn.

- Ấy, bác cứ nóng. Cái đó chỉ là nhất thời, chuyện lạm phát nó có nhiều nguyên nhân, kể cả từ tình hình quốc tế đưa lại. Chứ ai nghĩ chuyện nhỏ để đền bù tiền mà làm mất giá thế đâu. Chính sách chỉ là quyết định trong lúc nào đó để giải quyết tình huống đôi khi phát sinh. Đâu mà bác cứ chửi chế độ và xã hội khốn nạn.

Ông số xổ gào to hơn.

- Tôi chửi cả xã hội khốn nạn đấy. Mẹ chúng nó, người ta già mắt mũi kém, đã phải ra đầu đường bán vé số, mỗi tờ được mấy phần %. Phơi nắng, phơi mưa mà mấy thằng trẻ ranh nó lừa đưa tờ 200 nghìn tiền giả mua vé số của tôi. Thế có phải xã hội khốn nạn không, lừa cả người bán vé số đầu đường. Đạo đức mất hết rồi ông ạ, lại được cái bọn công an nhiều như quân Nguyên. Cái gì cũng tài, thế mà tiền giả đầy ra đấy không tìm ra để nó lừa cả người dân. Tôi hỏi ông, ông in tiền giả khó hơn hay truyền đơn khó hơn. Thế mà ông thử in truyền đơn xem, chỉ mấy phút sau là nó bắt ngay. Tôi có ông bạn đó, ngày xưa viết linh tinh chửi xỏ chúng nó, vừa mang ra hàng photo nó phục bắt được ngay. Mẹ nó tài thế, nhưng mà cái máy in tiền giả nó còn tinh vi hơn cả vé số nữa mà lại chẳng phát hiện được. Xã hội khốn nạn.

Thấy khó mà ngăn được cơn giận của ông bạn, ông B hỏi mua cho bạn vài tờ số xổ. Giờ ông thấy lời ông bán số xổ có cái cũng phải nghĩ. Như cái chuyện tiền giả và truyền đơn. Rõ ràng bà Nguyễn bao năm nay vắc đơn đi kiện, rải tứ tung khắp nơi từ trung ương đến xã, khắp các ban ngành mà chả ai xem xét cho. Nay nhờ mình viết đưa lên mạng mấy hôm mà có người chính quyền mời làm việc ngay, kể cũng lạ.

Ông B chỉ chợt nghĩ thế thôi, nhưng ông tin ở mình, một cán bộ văn hóa quân đội có thâm niên, một đảng viên, cựu chiến binh, người từng cầm súng xông pha trận mạc. Đời ông làm gì cũng công tâm, không vụ lợi. Chính quyền họ phải biết mà coi trọng lời ông chửi. Bởi nghĩ thế sáng hôm sau ông dậy sớm hơn thường lệ, mặc bộ quân phục nhưng không đeo quân hàm, quân hiệu. Chỉ có cái mũ lưỡi trai mềm là ông gắn ngôi sao quốc huy mà thôi. Ông còn cẩn thận sao chép những clip ông quay phỏng vấn bà Nguyễn, với những tấm ảnh chụp đơn từ, tài liệu của vụ việc bà ấy vào usb để mang đi làm việc.

Lúc ra cửa, vướng xe nhà hàng xóm, nổi bực mình lại trỗi dậy. Ông định quát cho nhà nọ một trận, nhưng sợ đôi co mất thì giờ lỡ hẹn. Ông nuốt giận nhắc xe nhà nó lấy lối mà đi .

Thành trao đổi mấy việc với cán bộ công an quận.

- Vâng, anh cứ giới thiệu chung chung thế, việc thì anh cứ hỏi như đã nói chuyện, có gì tôi sẽ hỏi thêm. Chắc đối tượng sắp đến rồi, trinh sát báo là B đã đi khỏi nhà, đang trên tuyến đường đến đây. Giờ chúng ta chuẩn bị là vừa, anh để cho tôi được ghi âm cuộc làm việc này nhé.

B đến nơi, ông tìm mãi mới thấy chỗ gửi xe trong sân đằng sau cửa công an quận. Mới đầu họ bảo ông mang ra vườn hoa. Ông cự lại là tôi là khách được mời đến làm việc, tôi xin gì các anh đâu mà bảo tôi phải mang đi ra tận vườn hoa. Họ mới chịu chỉ chỗ đằng sau để ông để xe. Người nhận giấy đợi ông gửi xe xong rồi dẫn ông lên gác, vào một căn phòng trong đó đã có ba người ngồi sẵn. Một người mặc sắc phục và hai người mặc quần áo dân sự. Người mặc sắc phục đeo quân hàm thiếu tá đứng dậy giơ tay bắt tay ông và giới thiệu.

- Chào bác, giới thiệu với bác đây là hai cán bộ cùng phụ trách việc đơn từ của bà Nguyễn, anh đây là cán bộ hành chính thành phố, còn anh này (chỉ vào Thành) là cán bộ công an trên thành phố. Mời bác ngồi ạ, bác uống trà hay cà phê ạ. Trà thì bọn em có đây, cà phê bác uống thì để em gọi người mang.

Thành tranh thủ quan sát ông B. Gương mặt ông ta có những nét khắc khổ, người như thế này là bảo thủ, khó thuyết phục lắm đây. Ông B nhận uống trà, những người trong phòng uống trà tỏ vẻ thân thiện nhưng thực ra đang thăm dò nhau. Sau chén trà, người mặc sắc phục giở giấy tờ ra rồi nói.

- Thế này bác B ạ, chúng tôi nhận được phản ánh về việc bà Nguyễn qua blog của bác. Bác cũng biết đấy, nhiệm vụ chúng tôi là tiếp nhận mọi đơn thư, khiếu nại. Vì đơn bà Nguyễn, bác đưa trên mạng không có chữ ký, văn bản. Nên hôm nay chúng tôi sao ra đây, bác xác nhận hộ chúng tôi là bà Nguyễn có đơn thư nội dung như thế. Để chúng tôi chuyển cho bộ phận có thẩm quyền bên ủy ban người ta giải quyết. Thực sự cái này là dân sự, bên đó họ giải quyết chứ chúng tôi không có thẩm quyền giải quyết nội dung đơn. Bên này là công an mà bác, chỉ giúp dân hướng dẫn khiếu nại đến đúng nơi, đúng chỗ. Giúp cho dân khỏi mất thời gian.

Người sắc phục ngừng nói, Thành chen vào luôn, đưa tờ đơn in sẵn của bà Nguyễn ra nói.

- Đây bác xem đúng nội dung không ạ, góm, bác làm chặt chẽ như luật sư. Chắc bác hiểu luật lắm, đơn từ, chứng từ kèm theo chẳng thiếu thứ gì. Không biết bên ủy ban người ta làm việc kiểu gì, mà cứ để bà con đi đưa đơn kêu khắp nơi. Giải quyết thế nào thì phải nhận đơn rồi trả lời người ta chứ. Thì thôi, coi như chúng tôi làm nhiệm vụ là một kênh chuyển đơn, cũng như bác. Cho tiện thì bác xác nhận dùm, chúng tôi làm biên bản nhận đơn rồi chuyển cho bên ủy ban. Họ trả lời thì tôi trả lời lại cho bác sau đúng một tuần. Vậy bác nhé. Thế là bà Nguyễn đòi bồi thường cái chỗ 300 mét đất vườn phải không bác.?

Ông B bị cuốn theo ngay chuyện đơn từ của bà Nguyễn, ông vội bác.

- 300 mét đất vườn đâu, phải tính cả lối đi đến 40 mét lối đi vào vườn nữa chứ. Cái lối đi đấy cũng là đất của người ta mà.

Thành giả bộ xem lại, rồi à ừ hỏi về ngây ngô .

- Ừ, ở đây còn 40 mét lối đi, sao bác không bảo bà ấy tính luôn vào thành 340 mét.?

Ông B đã thực sự vào đôn dẫn dắt của Thành đến lúc này thì ông nghĩ chắc chắn họ hỏi ông về việc đơn từ của bà Nguyễn để giải quyết cho bà, ông đã thấy blog hay lời nói của mình có chút ít hiệu lực với chính quyền, ít ra là thế, không như bà Nguyễn ôm đơn chạy rong bao nhiêu cửa . Ông vừa pha chút tự hào vừa chút tỏ vẻ coi thường mấy anh công an không nắm rõ vấn đề. Ông nói.

- 300 mét kia là đất vườn, nói rõ để còn bồi thường cây trái, còn tiền đất không là 340 mét anh hiểu chưa. Phải bồi thường cây trái trên 300 mét đó, và tiền đất 340 mét. Rất rõ ràng.

Ba người chính quyền à, ừ ra vẻ hiểu thấy rồi, đúng là thế. Thành gật gù.

- Ừ đúng rồi, phải tách bạch thế này chứ. Đây rồi, đoạn 40 mét ở dưới.

Thành quay sang bảo người mặc dân sự ngồi cạnh.

- Đấy ông ghi là hôm nay cơ quan công an quận.. tiếp nhận đơn của ông B ủy quyền thay cho bà Nguyễn đưa đơn.

Nói đến đó Thành quay lại hỏi ông B.

- Là ủy quyền đưa đơn thôi bác nhé, không phải là ủy quyền giải quyết dân sự về việc đền bù phải không ạ.?

Ông B hài lòng trả lời.

- Vâng, tôi chỉ đưa đơn giúp bà ấy thôi, còn việc đền bù thì nói chuyện với bà ấy , chứ tôi không dính vào việc tiền nong của bà ấy làm gì.

Thành gật đầu vâng dạ, rồi quay sang đọc cho người kia ghi.

- Nội dung thế này nhé, biên bản tiếp nhận đơn thư khiếu nại của công dân ngày ..tháng..năm tại cơ quan công an quận X. Chúng tôi gồm ông..chức vụ ...tiếp nhận đơn khiếu nại của bà Nguyễn. Vụ việc như sau.

Thành háng giọng đọc tiếp.

- Qua công tác rà soát đơn thư khiếu nại tòn đọng theo nghị định ..TTCP ngày...của thủ tướng chính phủ. Công an quận phát hiện trên bolg có tên ..

Thành hỏi ông B.

- Tên gì bác nhỉ.?

Ông B

- Tiếng Quê Hương.

Thành đọc tiếp cho đồng nghiệp ghi.

- Blog Tiếng Quê Hương.

Bất chợt Thành lại hỏi ông B.

- A Tiếng Quê Hương viết liền không dấu hay viết như thường hả bác.?

Ông B.

- Viết liền không dấu.

Thành hỏi.

- Thế là facebook hay là multiply hay blogspot hay gì hả bác.?

ông B

- blogspot.

Thành hỏi đồng nghiệp. Viết đúng thế chưa, đồng nghiệp gật đầu, Thành đọc tiếp.

- trên tiengquehuong.blogspot.com của ông Nguyễn Văn B là chủ trang có đưa thông tin về đơn kiện đất đai của bà Nguyễn..sinh năm..trú tại xã...tỉnh...Chúng tôi tiếp in ra từ trang tiengquehuong này đơn của bà Nguyễn gồm 03 trang. Kèm theo 04 trang chứng từ, một tấm ảnh khu đất nhà bà Nguyễn...ông Nguyễn Văn B chủ trang mạng tiengquehuong.blogspot.com xác định những tài liệu này là in ra từ trang của ông, đầy đủ . Không có thiếu sót và thêm bớt gì. Ông Nguyễn Văn B có đề nghị cơ quan có thẩm quyền xem xét đơn từ và sớm trả lời theo luật định....biên bản kết thúc hỏi ...ngày..tháng năm.

Thành xem lại biên bản rồi đưa cho ông B nói.

- Bác xem rồi ký xác nhận giúp chúng tôi, chúng tôi làm phiếu tiếp nhận đơn của bác đảng hoàng đúng theo thủ tục. Việc nó chỉ có thể thôi mà bác. Bác ký luôn vào lề đơn của bà Nguyễn nhé, bác có ý kiến gì thêm thì ghi chú phần dưới với tên là người ủy quyền đưa đơn cũng được.

Ông B hài lòng rồi, ông đọc lại một chút cho có vẻ quan trọng, rồi ông ký vào biên bản, đơn từ.

Cán bộ quận giờ tờ biên lai hai liên ra ghi việc tiếp nhận đơn. Khi ghi cán bộ hỏi ông B số điện dùng bao nhiêu để có gì bên kia trả lời sẽ liên hệ với ông ngay. Ông B đọc số điện và cầm tờ tiếp nhận đơn khiếu nại. Công việc kết thúc, mọi người đứng dậy hồ hởi bắt tay nhau. Ông B cảm thấy họ thật dễ mến. Dù sao trong bộ máy công quyền còn những con người có tâm huyết với dân, tận tụy với công việc như thế này. Ông cảm thấy mình đã làm những việc có ích giúp người cô thế như bà Nguyễn. Chắc thấy tờ biên nhận này bà Nguyễn sẽ mừng lắm.

Ông lấy xe ra về, trong lòng khoan khoái niềm vui. Ông không biết rằng những tờ đơn ấy sẽ chẳng bao giờ đến ủy ban nào cả, nó sẽ nằm trong két hồ sơ dưới dạng một tập hồ sơ riêng có tên ông ở một cơ quan an ninh bí ẩn trong hàng hà vô số những cơ quan an ninh bảo vệ chính trị, bảo vệ Đảng trên khắp đất nước này.. ít người dân thường nào hay kể cả cán bộ nhà nước biết đến những cơ quan bí ẩn đó.

Những người ở lại trong căn phòng cũng đang vui ra mặt, họ cười hồ hởi, khen công việc diễn ra thuận lợi, có kết quả. Thành cảm hết hồ sơ cho vào cặp, cảm ơn cán bộ công quận rồi về cơ quan cùng đồng nghiệp. Sếp thấy mặt Thành tươi tỉnh hỏi.

- Việc thế nào.?

Thành vui vẻ đáp.

- Được anh ạ, đối tượng xác nhận là chủ trang tiengquehuong rồi. Mấy hôm nữa em sẽ tiếp tục làm việc. Có biên bản ký nhận đây rồi ạ. Băng ghi âm tí em sao ra usb sau ạ.

Hôm nay ông B ra khỏi nhà từ sáng sớm, ông đi dự một cuộc biểu tình của những người dân phản đối hành động xâm lược của nước láng giềng. Chuyện là nước láng giềng bỗng dưng nhận mấy quần đảo của nước ông là của họ. Rồi láng giềng đưa hải quân ra chiếm đảo, bắn chết bộ đội nước ông và đóng quân, xây dựng, khai thác trên các quần đảo đó. Ngư dân nước ông lảng vảng đánh cá quanh khu vực đó người thì bị bắn nát tàu, chết bỏ thân trên biển, người thì bị bắt nộp phạt vì tội xâm nhập lãnh thổ trái phép.

Ngặt nổi chính quyền nước ông và chính quyền lại có mối quan hệ đặc biệt son sắt anh em. Vì thế nhà nước ông chỉ gọi đó là có hiểu lầm về chủ quyền lãnh thổ. Đề nghị người dân không được manh động, nhà nước kêu gọi người dân phải tin tưởng vào đối sách ngoại giao mềm dẻo của nhà nước với láng giềng. Bởi hai nước đều chỉ có một đảng giống nhau lãnh đạo, giữa hai đảng còn có những quan hệ mật thiết để tồn tại với áp lực thế giới. Vì mối quan hệ sinh tồn này được nhà nước ông coi trọng hàng đầu với lý do " ổn định chính trị ". Theo quan điểm này thì những cuộc biểu tình phản đối nước láng giềng xâm lược đều là những cuộc biểu tình có thể gây bất hòa giữa hai đảng của hai nước và sẽ dẫn đến bất ổn chính trị, có nghĩa là ảnh hưởng đến sự cầm quyền độc nhất của đảng. Nhà nước ông coi những phản tử biểu tình này là những con người âm mưu chống lại chế độ hiện hành.

Bộ máy an ninh, mật vụ được xây dựng nhằm bảo vệ đảng sẽ theo sát và tìm cách ngăn chặn những cuộc biểu tình.

Khi ông B ra khỏi cửa, từ bên đường có hai người đàn ông trạc tuổi 30 ngồi trên xe gắn máy bám theo ông. Ông B ghé vào nhà người bạn già để cùng đi, khi hai người đàn ông tóc hoa râm bước ra khỏi cửa chuẩn bị lên xe gắn máy. Bên kia đường người đàn ông theo dõi ngồi đằng sau rút trước điện thoại iphon4 chụp hình hai ông lia lịa.

Cuộc biểu tình mới có mười người tụ tập, vừa giăng khẩu hiệu đã bị một chiếc xe công an gắn loa yêu cầu giải tán vì mất trật tự công cộng. Tiếng loa vừa dứt thì có mấy chục người đàn ông lực lưỡng, to cao, đeo băng đỏ ủa tới bẻ tay những người biểu tình tống lên một chiếc xe buýt chờ đi. Hai ông già lập cập đứng nhìn cuộc biểu tình bị dập tắt thô bạo. Một người phụ nữ bị ba người đàn ông khóa tay lôi đi trước mặt ông B, ông lao vào giằng lại và quát .

- Chúng mày là ai.? Tại sao lôi phụ nữ thô bạo thế.

Mấy người kia đẩy mạnh ông bắn ra, ông B lại tiếp tục lao vào cản họ. Lập tức có 4 người đàn ông khác cũng đeo băng đỏ xô tới vịn hai tay ông, một người bóp cổ để ông không kêu được. Họ tống ông lên trước xe buýt, ở cửa xe có hai người đàn ông lực lưỡng hỗ trợ kéo tuột ông vào xe. Chiếc xe buýt lao nhanh ra khỏi trung tâm thành phố đến một trại giam nhỏ ngoài ngoại ô. Đây là trại giam của công an để giữ những người ăn xin, những gái mại dâm dưới cái tên là trại " phục hồi nhân phẩm ".

Đoàn người biểu tình bị nhốt trong một khu sân rộng. Khu sân bao bọc bởi bức tường cao ngất có dây thép gai trên đỉnh. Ở hai cửa ra vào đều có cảnh sát cầm súng AK47 và dùi cui điện canh gác. Một người biểu tình thốt lên.

- Trời ơi ! Chúng ta đi biểu tình biểu lộ lòng yêu nước mà lại đưa vào trại phục hồi nhân phẩm hay sao.? Chẳng lẽ chúng ta là người mất nhân phẩm.

Người khác ngó nghiêng chung quanh, thấy có dãy phòng nhỏ có giường nằm. Bèn nói.

- Đây là khu ở của cán bộ hay sao ấy.?

Trong đoàn biểu tình có một gã chừng 40 từng trải, gã xem xét một hồi rồi phán.

- Đây là khu giam, nhìn kìa tường cao có dây thép gai, bể nước có song sắt, nhà ở có song sắt, khóa thì khóa lại từ bên ngoài không có khóa ở bên trong. Như thế có nghĩa là phòng để nhốt người. Khu cán bộ cái con mẹ gì, khu giam tù thì có.

Trong khi những người biểu tình còn đang ngỡ ngác không hiểu họ bị bắt vào đây vì tội danh gì. Ngoài cổng chính những chiếc xe con chở cán bộ điều tra của các bộ phận đang vào liên tục. Xe của an ninh tôn giáo, an ninh trật tự xã hội, an ninh văn hóa, an ninh chống phản động. Danh sách những người bị bắt được phân loại cho từng bộ phận an ninh xét hỏi. Học sinh, sinh viên thuộc an ninh văn hóa xét hỏi. Người biểu tình có đạo Công Giáo thì bên an ninh tôn giáo xét hỏi. Một số khác thuộc an ninh trật tự xã hội làm việc. Còn một số thành phần đặc biệt do an ninh chống phản động xét hỏi.

Nhưng số đặc biệt hơn cả do an ninh điều tra xét hỏi, đây là những người đang trong vòng theo dõi của một chuyên án. Nói cách khác là những người đang ngập nghề vòng lao lý. Những người ở dạng này đã qua vòng thẩm tra của các bộ phận an ninh kia. Hồ sơ cá nhân của họ được chuyển về cho an ninh điều tra, bộ phận an ninh duy nhất có quyền khởi tố, bắt giữ và đề nghị truy tố đối tượng. Mọi hành động của họ sẽ được cơ quan điều tra thu thập bổ sung vào chuyên án đến khi cần thiết sẽ đưa họ ra tòa án.

Khi người cảnh sát sát trẻ dẫn ông B vào phòng hỏi cung, Thành đã ngồi đó từ bao giờ, gã cười toe toét nói.

- Nghe tin bác ở đây, tôi phải sang ngay để làm việc, tránh bộ phận khác người ta không hiểu tính khi bác thành ra làm việc không tốt. Mời bác ngồi.

Thành lấy ra tờ giấy mẫu biên bản ghi lời khai. Ông B dấy nẩy.

- Tôi phạm tội gì mà phải lấy lời khai. ?

Thành.

- Thì các bác tụ tập gây mất trật tự nơi công cộng, nghị 38CP của chính phủ đây. Quy định tụ tập từ 5 người trở nên tại nơi công cộng phải xin phép chính quyền. Các bác đã xin phép chưa, chưa chứ gì, thế là vi phạm rõ ràng. Bác hiểu luật quá đi chứ còn gì.?

Ông B nói cứng.

- Tôi không tụ tập, tôi biểu tình phản đối quân xâm lược, tôi bênh vực đồng bào tôi bị bắn giết ngoài biển khơi. Tôi từng này tuổi, không rảnh rang mà đi tụ tập gây rối nhé.

Thành nói.

- Biểu tình thì có luật, nhưng giờ nhà nước chưa có luật biểu tình. Quốc hội cũng đang cân nhắc việc đưa luật biểu tình vào đời sống. Với tình trạng như thế thì việc các bác biểu tình là các vi phạm. Ngoài ra cơ quan an ninh còn nhận được công văn từ sở văn hóa truyền thông, công ty viễn thông phát hiện trên blog Tiengquehuong có địa chỉ thuê bao ở địa chỉ nhà bác, đã có những bài viết chỉ trích chính quyền, kích động biểu tình gây rối trật tự công cộng. Gây tác động xấu đến uy tín của Đảng và Nhà Nước, làm xói mòn niềm tin của nhân dân với chính quyền.

Ông B cắt ngang.

- Thì các ông làm sai thì mất niềm tin của nhân dân, các ông cứ làm tốt thì ai mà nói xấu các ông được.

Thành đặt tờ giấy xuống, nhìn uy nghiêm vào mắt ông B nói gần giọng.

- Pháp luật có nghị định về khiếu nại tố cáo công dân. Nếu thấy có gì không đúng, công dân làm đơn gửi đến cơ quan chức năng. Việc tự soạn bài viết rồi đăng tải trên mạng là tùy tiện, có dấu hiệu lợi dụng quyền tự do dân chủ xâm hại lợi ích của tổ chức, nhà nước. Có thể truy tố theo điều 258 của Bộ Luật Hình Sự. Đề nghị bác làm việc nghiêm túc, trả lời rõ câu hỏi của cơ quan an ninh điều tra.

Thành ngừng lát rồi gằn giọng hỏi.

- Ông cho biết họ tên.?

Ông B không trả lời, ông đang bầm ruột vì giận dữ. Thì ra kẻ đã tiếp ông nhận đơn ở quận là người của cơ quan mật vụ. Chúng đã lừa ông từ đầu. Đến nước này ông mặc kệ, chúng mà muốn nói gì thì nói. Nghĩ thế nên ông im lặng.

Thành cười nhạt, gã biết phải làm gì để đưa đối tượng vào thế trận của mình. Gã rót ngụm nước nhấp môi rồi nói.

- Nếu ông không khai báo thân nhân, chúng tôi sẽ lấy dấu vân tay, chụp ảnh ông gửi đi các nơi chờ xác minh. Trong thời gian đó chúng tôi được quyền giam giữ ông vì thân nhân không rõ ràng, bản thân không hợp tác thành khẩn. Thôi thì ông cứ khai cho phải phép, chứ làm gì mà căng thẳng thế. Tên ông là Nguyễn Văn B phải không.?

Thành miệng hạ giọng hỏi, tay giả vờ ghi. Ông B đĩnh chính.

- Không phải Nguyễn Văn B , mà là Trần Văn B.

Thành ghi tên, các câu hỏi lần lượt diễn ra. Các câu đầu rất nhẹ nhàng, về những người thân trong gia đình.

Ông B bắt đầu bối rối, đầu tiên ông không nghĩ mình phạm luật chút nào. Nhưng những câu hỏi về thân nhân, về vợ ông làm ở đâu, con ông học trường gì, lớp mấy làm ông thấy cảnh giác. Ông gất.

- Tôi làm gì tôi chịu, sao phải khai vợ con vào đây.?

Thành nhếch mép cười đầy ẩn ý đe dọa.

- Thì luật điều tra là phải xác minh đầy đủ, anh chị em , bố mẹ, vợ con. Thế mới gọi là xác minh nhân thân chứ. Ông muốn người ta không hỏi thì đừng làm gì để người ta phải hỏi. Chúng tôi có điên mà đi lôi bừa người ngoài đường vào đây hỏi đâu. Chúng tôi đâu có thừa thời gian , rách việc thế. Ông không khai thì chúng tôi cũng biết, khai nhanh thì xong việc sớm về nghỉ đỡ mệt.

Ông B khai tên tuổi, chỗ làm, chỗ học của vợ con. Thành vừa ghi vừa cười gằn.

- Con bé nhà ông học khá nhỉ, nó định thi đại học vào trường nào.?

Ông B ngần người, thì ra họ đã tìm hiểu về gia đình ông cặn kẽ. Họ tìm hiểu vậy có ý đồ gì, tại sao họ làm vậy ?. Ông đã nghe nhiều về trường hợp những người văn nghệ sĩ trước kia có ý phê phán chế độ. Con cái những người ấy đã bị trừ dập ở

trường học, chỗ làm ra sao. Con ông sắp thi đại học, liệu chúng có thò bàn tay can thiệp để đánh hạ điểm thi của con bé xuống không.? Nếu chúng làm thế, ông nghĩ rằng, ông thề sẽ sống chết một phen. Nhưng lấy gì làm bằng chứng, có khi con ông làm bài kém thì sao.?

Ông B bặm môi, nhú mày suy tư.

Dường như đoán được ý nghĩ ông B, Thành bồi thêm.

- Ông chả nghĩ gì cả, con cái sắp thi cử đến nơi. Ông cứ làm thế này khiến chính quyền bận tâm. Tôi hỏi ông bị giữ thế này, con ông có lo không. Lo chứ.? Lo thế thì yên tâm học sao được, tôi nghĩ cho ông thì tôi bảo chân tình thế. Ông liệu mà làm.

Thành hỏi tiếp về bài viết ông đưa trên trang Tiengquehuong về ngày biểu tình. Hỏi ông viết ở đâu, viết lúc nào, viết bằng máy tính bàn hay máy tính xách tay. Nhưng câu hỏi cứ tỉ mỉ như đang lấy bằng chứng phạm tội. Động cơ nào khiến ông viết bài này, ông hiểu gì về đường lối chính sách của đảng và nhà nước trong quan hệ đối ngoại về vấn đề chủ quyền.

Trời đã gần tối, Thành đưa bản lời khai cho ông B nói.

- Ông đọc lại xem đúng lời ông khai không rồi ký xác nhận. Tôi cam đoan lời khai trên là đúng, nếu sai tôi xin chịu trách nhiệm pháp luật.

Ông B cầm biên bản ghi lời khai dài 6 trang giấy, ông đọc kỹ và vớ bút ký xác nhận lời khai.

Thành thu tập giấy lại, đứng dậy nói.

- Ông chờ một lát, có bộ phận công an quận họ có cái muốn thông báo với ông. Còn về phía chúng tôi sẽ có buổi làm việc khác với ông. Khi nhận giấy gọi đề nghị ông có mặt đúng giờ.

Hai người công an mặc sắc phục vào ngay khi Thành đi ra. Họ đồng dục gọi tên ông.

- Ông Trần Văn B nghe đọc quyết định xử phạt về tội Gây rối trật tự công cộng

Ông B ngớ ngời chưa hiểu điều gì, họ đọc ào ào ông chỉ nghe loáng thoáng. Nào là theo quyết định của công an quận, xét thấy hành vi của Trần Văn B là vi phạm nghị định số, điều số..của bộ luật hình sự. Công an quận ...quyết định xử phạt hành chính mức độ cảnh cáo với Trần Văn B. Biên bản đã đọc cho đương sự nghe hồi 19 giờ

ngày....có sự xác nhận của đại diện công an phường Trần Văn B thường trú...

Họ đọc một hồi, sau đó bảo ông ra về. Ông B lò dò ra cổng, cả ngày xảy ra bao việc, lần đầu làm việc căng thẳng với công an. Ông rũ người như mất hết sức lực. Ông ra đường tìm chuyến xe buýt đi về nhà. Vợ ông thấy ông về méo mào.

- Ôi mình ơi, sao lại để người ta bắt thế. Chiều nay tổ trưởng dân phố đến báo là mình bị bắt vì tội gây rối trật tự ở trung tâm thành phố. Ôi trời ơi, tôi lo hết hồn, từ lúc ấy đến giờ chả nghĩ được gì nữa. Cả nhà cứ ngóng tin mà chả biết ngóng ở đâu. Mấy người quanh đây họ nghe tin ở trên phường, họ nói là ông theo bọn phản động nước ngoài. Nhận tiền của chúng nó để kích động biểu tình, phá hoại an ninh đất nước. Rồi bọn phản động nhân đó mà lật đổ chính quyền. Trời ơi, sao ở tuổi này ông lại đi làm điều dại dột thế. Ông có biết mỗi người dân ở đây là tai mắt của công an sao. Mình làm gì họ biết hết, hàng xóm nhà mình báo công an biết hết đấy. Họ nói ông còn viết nhiều bài phản động, chỉ trích chế độ nữa cơ. Ông nhàn thì ông đi ra câu lạc bộ hưu trí của phường mà đánh cờ, thích sáng tác thì làm thơ với các cụ ngoài ấy. Tội gì mà viết linh tinh trên mạng rồi có ngày khổ vợ, khổ con. Ông không thương thân ông thì thương vợ con ông mới chứ.

Ông B thấy bà vợ nói nhiều câu lạ, ông bực bội hỏi.

- Ai nói với bà là tôi nên ra tổ hưu trí đánh cờ, sáng tác thơ.?

Bà B chỉ tay ra cửa nói.

- Thì tổ dân phố nói ông bị bắt thế, mấy bác người cao tuổi trong khu phố họ vào đây. Họ bảo tôi khuyên can ông đừng dại dột. Muốn sáng tác thơ ca, hò vè thì lên câu lạc bộ hưu trí mà sinh hoạt. Có gì khúc mắc thì gửi đơn đến chi bộ đảng, chính quyền phường sở tại. Ông cứ viết trên mạng thế rồi bọn phản động nó lợi dụng. Nó khen ông là anh hùng, ông tưởng thế là hay, ông viết thêm là mắc bẫy chúng nó đấy.

Ông B khoát tay.

- Thôi bà đừng nói nữa, để yên tôi nghĩ, cả ngày đã mệt rồi.

Ông đi vào phòng nằm, quên cả ăn. Ông vắt tay lên trán nghĩ một lúc rồi ngủ thiếp đi. Nửa đêm ông dậy uống nước. Đi qua phòng con thấy đèn sáng, ngó vào thấy con bé đang học bài. Ông đi thật nhẹ ra phòng ngoài rót nước khế khàng rồi quay lại giường nằm. Nhưng ông không sao ngủ được. Giờ họ đã mò đến tận nhà ông, đến vợ ông. Đây là những bước đầu, liệu họ còn làm gì tiếp theo nữa. Ông hình dung đến những câu chuyện mà ông nghe kể về thời kỳ cách mạng văn hóa. Những gia đình ly tán, con cái bị đẩy đi công tác tại miền núi khi ho cò gáy, bị cắt hộ khẩu thành phố...rồi nhiều chuyện khác nữa...Mệt sau một ngày căng thẳng ông B chìm vào giấc ngủ.

Lúc đó vợ ông mới ngồi dậy kéo chăn cho ông. Bà không ngủ, bà nằm im quan sát chồng. Muốn nói gì với ông mà bà chẳng biết nói câu gì, có khi lại làm ông giận. Ban nãy ông cáo bà không dám nói nốt, mấy người đảng viên về hưu ở câu lạc bộ hưu trí phường nói với bà là cơ quan công an đang xem xét hành vi phạm tội của ông, có khi ông sẽ bị bắt tù. Nếu gia đình khuyên can ông ấy bây giờ, ăn năn, hối cả may ra còn kịp. Tất cả là tùy thuộc vào thái độ thành khẩn của ông B nhà bà.

Bà chợt nhớ ra dạo này hàng xóm nhà bà thái độ rất lạ. Hôm bà đi xe ôm, cậu Long xe ôm chở bà đi. Khi lấy tiền cậu ấy nói - nhà bà giờ thiếu gì tiền, ông nhà bà làm việc cho nước ngoài mà- Bà cứ nghĩ cậu ấy nói đùa là chuyện ông ấy về hưu là làm việc nước ngoài. Thì ra là xung quanh nhà bà họ đều được biết hết về ông chồng bà làm gì. Họ xì xào sau lưng bà, họ nhìn bà với những cặp mắt xoi mói không thân thiện tình làng nghĩa xóm nữa. Bà đi lãnh lương hưu cho ông quay ra, thấy người ta nói với nhau. - Chế độ là gì, chế độ là cuốn sổ lương hưu, lấy hàng tháng đây này chứ đâu xa. Chế độ mất thì mất sổ hưu, mất tiền như bên Nga ấy. Làm gì có mà lãnh tiền, đã lãnh tiền thì phải bảo vệ chế độ. Nước nào trên thế giới này mà chả có tham nhũng, cái đó rồi cũng khắc phục. Đừng có nhận tiền đâu mà chống phá - Bà cứ tưởng họ nói với nhau chuyện gì đó xa xôi bên Nga bên Mỹ bà đâu biết. Hóa ra là họ nói nhà bà. Ông ơi ! Làm sao mà ông đại thế, chống chế độ chưa thấy đâu, đã thấy hàng xóm láng giềng hậm hực như là mình chống lại họ. Những người hàng xóm mấy chục năm trời từng san sẻ nhau khó khăn bỗng nhiên nay thành những người thù địch. Thế này sống sao nổi ông ơi!

Thành đến phường ông B, theo cuộc hẹn từ trước với chủ tịch phường, bí thư đảng ủy phường và trưởng công an phường. Cả ba đều có mặt từ trước, họ hồ hởi bắt tay Thành. Tất cả ngồi trong phòng họp của ủy ban phường, căn phòng có hai khẩu hiệu không thể thiếu là chủ tịch...sống mãi trong sự nghiệp chúng ta và khẩu hiệu đảng cộng sản quang vinh muôn năm. Giữa phòng là tượng bán thân vị chủ tịch lãnh tụ ngục. Cách bài trí thế khiến cho tất cả những người đảng viên đảng cộng sản ngồi họp đều thấy cần phải tận tâm một ý chí cùng hướng về chính thể mà họ đang phụng sự, miễn cán và trung thành với đảng cộng sản đang là thế lực duy nhất cầm quyền trên đất nước này. Vị lãnh tụ của đảng ngồi kia sẽ chứng giám tất cả những gì họ nói, họ bàn, sẽ xem họ làm việc có trung thành với đảng cộng sản không. Với con mắt thánh thần, vị lãnh tụ sẽ biết hết. Những kẻ nào chệnh mảng, không tận tâm sẽ bị người phát hiện. Người sẽ dùng đức độ, tư tưởng của mình để những người khác phát hiện ra kẻ không tận tâm, có ý đồ khác với đảng. Kẻ ấy sẽ bị kỷ luật, bị khiển trách, bị hạ chức...có khi còn phải ra tòa lãnh án.

Chủ tịch phường rót nước, bí thư đảng ủy phường lấy giấy bút ra để trên bàn nói.

- Báo cáo các anh , chúng tôi đã có biện pháp thông qua quần chúng nhân dân địa

phương. Tác động đến gia đình đối tượng B với mục đích răn đe, giáo dục về mặt dư luận. Bên phía công an phường cũng triển khai theo dõi nắm bắt thông tin đầy đủ về mọi sinh hoạt của đối tượng. Anh uống nước đi, mệt cho các anh quá.

Bí thư hướng mắt sang phía trưởng công an phường. Trưởng công an phường hiểu ý báo cáo tiếp.

- Ngay khi được các anh thông báo, chúng tôi đã thiết lập mạng lưới an ninh nhân dân. Đặt cơ sở bao vây đối tượng. Mọi hành động đi lại, ai đến nhà đều được chúng tôi nắm kỹ. Đồng chí cảnh sát khu vực anh làm việc rồi đó, giờ chúng tôi chỉ đạo đồng chí ấy làm thêm giờ để huấn luyện nghiệp vụ cho các cơ sở, nâng cao nguồn tin chính xác và hiệu quả hơn. Đây là bản báo cáo về mọi di chuyển của đối tượng B.

Trưởng công an phường đưa tập giấy cho Thành. Thành đón lấy nở nụ cười cảm ơn sự cẩn thận và nghiêm túc làm việc của công an phường. Thành nói.

- Đối tượng ở địa bàn các anh quản lý, các anh vất vả quá. Với dạng đối tượng thế này cần phải kiên quyết hơn, chủ động tấn công tổng hợp từ nhiều phía. Mục đích đề ra là đối tượng tự bỏ mục tiêu chống phá của mình. Đánh giá của chúng tôi thì đây là đối tượng hoạt động đơn phương, không có tổ chức. Với dạng thế này phải xử lý sáng tạo và khéo léo. Biện pháp bắt giam đưa ra tòa là không có lợi trong tình hình hiện nay. Nhất là đối tượng là từng là đảng viên, cán bộ nhà nước nếu đưa ra xét xử ảnh hưởng dư luận chưa thống nhất hoàn toàn. Hai là các nước phương Tây sẽ chỉ trích chúng ta đàn áp tự do ngôn luận. Chúng tôi đề nghị các anh xử lý mạnh (Thành nhấn mạnh câu xử lý mạnh) nhưng không để đối tượng có bằng chứng hay cơ hội để la lối. Cần nhất đánh vào tâm lý mâu thuẫn hàng xóm, nếu cần có thể để xô xát mức độ thương tật dưới 10%. Xô xát có thể xảy ra vài lần, đối tượng sẽ phải mất tinh thần, từ bỏ con đường sai phạm của hắn.

Các cán bộ phường nhìn nhau như hội ý, rồi cả ba gật đầu. Thành đứng dậy bắt tay từng người, nói thêm.

- Nếu các anh cần hỗ trợ, cứ gọi chúng tôi. Tốt nhất là khi định triển khai phương án thì báo chúng tôi biết trước, có gì chúng tôi hỗ trợ.

Ngồi quán bia đợi thằng bạn làm xây dựng đến để nhờ chuyện xây nhà. Thằng bạn học thời phổ thông bao lâu chả gặp. Năm kia thế nào Thành thấy nó ở cửa trụ sở công an thành phố, hỏi han mới biết nó dính vào vụ mua vật liệu dùng hóa đơn giá trị gia tăng của bọn công ty ma. Méo mặt than thở cho Thành nghe tình cảnh đang nguy ngập, công trình đang vào hoàn thiện, sắp quyết toán mà bị đình đốn công an điều tra thì có vỡ nợ luôn. Còn phải đang đi vay lãi ngoài. Vụ đó thằng bạn được xét không vi phạm, vì khách quan không biết công ty kia là công ty ma. Chỉ biết hàng

đưa đến, hóa đơn có thì nhận. Đương từ chuyện mua vật liệu một nơi, hóa đơn một nơi. Bổng thành mua vật liệu nơi nào, hóa đơn nơi đó thì đâu thành tội. Thằng bạn thoát nạn thiếu nước dập đầu cám ơn Thành. Tết đó nó mang đến chai rượu và 50 triệu. Thành không nhận tiền nói bạn bè giúp nhau. Thằng bạn bảo tiền đó để ông thuốc nước cho người ta, họ bỏ qua cho mình thì mình cũng phải sống đúng. Có phải tôi trả công ông đâu, công ông sau này có xây nhà cứ ới tôi, tôi cho quân đến làm. Vô tư luôn, ông không phải lăn tăn.

Thành bảo.

- Thôi thế tôi thiết kế ông gặp họ đưa, còn lần này lần sau ông có quan hệ với họ. Chứ tôi cảm thế này họ lại nghĩ có bớt xén gì mất hay cho tôi cả ông.

Tuần sau ở một nhà hàng đặc sản thú rừng, Thành thu xếp cho bạn gặp bên điều tra kinh tế. Bẵng đi thế mà cũng hai năm rồi. Mới rồi gọi điện ngỏ ý với nó là sắp xây nhà, nó sốt sắng hẹn gặp mấy lần. Nhưng bận vụ lão B quá chưa gặp được. Hôm nay mới nhàn chút, lẽ ra việc xử lý lão B là bộ phận Thành làm. Nhưng Thành đã bán được cho bọn phường nó làm thay. Tội đâu nó chịu, chả có biên bản ghi lại, cũng chẳng có lệnh đề nghị gì rõ ràng. Mấy cái việc đụng chân, đụng ta xô xát này lỡ quá đà cũng rách việc. Đẩy cho bọn phường làm là hay nhất, nhàn mình. Cũng là mâu thuẫn khối phố chứ không phải bàn tay an ninh can thiệp, đó cũng là lý do lớn mà Thành để phường làm chuyện đó.

Bạn Thành đến, vài câu hỏi về gia đình là vào chuyện xây nhà luôn. Bạn Thành nói.

- Ông quyết ngày, mọi việc để tôi lo hết từ đầu đến cuối. Vật liệu tôi san bớt mấy công trình tôi ra được tí nào đỡ tiền tí đó. Còn nhân công tôi cắt ra ba thằng thợ chính, bọn phụ mình thuê thêm ngoài. Giàn giáo, cốp pha, máy móc bên tôi có hết khỏi phải thuê rồi. Thống nhất thế nhé. Tôi nhận rồi ông khỏi lo lắng gì nữa.

Việc xây nhà thế là xong, bạn Thành đang bận rộn lên chào về trước. Thành ngồi nhâm nhi cốc bia và gọi thêm mấy cái nem chua. Mấy khi được khoảng trống nhàn như bây giờ, mấy việc đáng lo cũng đã tạm xong. Chợt nhớ ra nhà thằng Tiến gần đây. Thành lôi điện thoại gọi Tiến ra uống cùng. Gọi thêm bia và đồ nhậu, đẩy cốc bia về phía Tiến, Thành nói.

- Uống đi mày, ngoan thế. Tao gọi hú họa chứ không nghĩ giờ này mày về nhà.

Tiến uống ngụm bia, bóc cái nem chua vừa nói.

- Em vừa về nhà, sếp trưởng bảo em đi tìm nhà cái con Tú kế toán cho công ty thằng Quang. Đợt này có khi mình tóm thằng này tội trốn thuế anh ạ. Hồ sơ cũng có vài thứ rồi.

Thành hỏi.

- Mà tìm được nhà chưa.?

Tiến

- Con này đang ở thuê, nó đang man bầu hai tháng. Em tìm được rồi, chắc vài hôm nữa sẽ triệu tập nó lên. Hình như nó em họ thằng Quang hay sao anh ạ. Thấy cùng làng với nhau, thằng Quang đưa con này từ quê lên làm cho nó.

Thành tư lự, Quang là đối tượng thuộc khối Công Giáo, hắn học luật mở công ty tư vấn đầu tư. Mấy năm gần đây Quang thành lập hội Doanh Nhân Công Giáo trong nhà thờ, cấp trên xác định hắn định nhen nhóm để tiến tới lập một tổ chức chính trị. Song song đó hắn còn viết những bài viết cho hãng BBC có tính chất phê phán chế độ của ta. Đây là hành vi tạo dư luận cho thấy hắn là người có khả năng làm chính trị. Quang đang cố gắng tạo đà để hắn bước vào chính trị với hình ảnh là một doanh nhân thành đạt, một luật sư có kiến thức, một giáo dân có đạo đức. Nếu không triệt tiêu mầm mống từ đầu thì sau này rất khó khăn. Hắn sẽ có ảnh hưởng trong xã hội. Việc bảo vệ chế độ là phải phát hiện những mầm mống ngay từ đầu để cắt bỏ, không phải để những mối nguy hại trở nên lớn dần. Nhưng nếu bắt hắn vì tội có những bài viết trên truyền thông nước ngoài thì còn gây tiếng vang cho hắn hơn. Vì thế cấp trên đã ra phương án triệt tiêu hắn với tội danh trốn thuế. Bắt bỏ tù hắn vì tội danh này vừa vô hiệu hóa những hoạt động của hắn. Vừa hạ được uy tín, lại không có kẽ hở để dư luận chỉ trích chính quyền bắt người bắt đồng chính kiến. Chuyên án của Quang đã triển khai ba năm nay. Có lẽ giờ đưa kế toán mang bầu là điểm yếu của hắn, một đứa con gái mang bầu lần đầu thì tâm lý không thể vững vàng như thường. Tình mẫu tử khi phải mang đến cân đo với pháp luật chắc sẽ dao động.

Thành xoay ly bia, thờ dài nói với Tiến.

- Sắp tới công việc khó khăn, nước ta sẽ vào hội đồng nhân quyền liên hợp quốc, có thể là vào cả khối thương mại TPP. Tình hình như thế khiến phương cách mà chúng ta xử lý với bọn chống đối cũng khác đi so với trước. Hạn chế bắt bớ đưa ra tòa xét xử những tội tuyên truyền chống chế độ, nhưng phải xử dụng những biện pháp rắn đẽ khác mạnh hơn. Không để lại chứng cứ để chúng tố cáo trên các trang mạng xã hội.

Tiến dần giọng.

- Cứ va xe rồi đánh cho chúng nó một trận nhớ đời là sợ ngay.

Thành nhìn thẳng vào mặt Tiến, sự bức tức hiện rõ trên đôi mắt Tiến như có lửa. Tiến nóng tính nhất trong đám lính dưới quyền Thành. Mỗi người cấp dưới có tính nết thế nào Thành nắm rõ, phải nắm vậy mới biết xử dụng vào tùy từng việc. Tiến ngỗ ngược, đánh lộn, ẩu đả rồi cờ bạc suốt cả thời trung học. Không vào được đại học an ninh vì thiếu nhiều điểm mặc dù được ưu tiên con cháu trong ngành. Bố Tiến phải xin Tiến vào trường trung cấp cảnh sát. Tiến làm được khá nhiều việc trong cơ quan mà người khác khó làm được, bộ dạng của Tiến dễ trà trộn lẫn trong đường phố, ngõ ngách để lấy tin. Cũng hiệu quả trong những lúc cần đóng vai bọn xã hội đen để thực hiện nhiệm vụ. Thành gật gù nói.

- Ngày mai mày xuống phường lão B, phối hợp dưới đó làm vụ lão B. Theo tao thì mày bảo họ chọn cho nhà một cơ sở nào đấy, rồi bảo là cháu họ ở quê lên chơi, cấm dưới đó một tuần xử lý xong thì về. Phương án dưới đó có rồi, cứ xuống bàn tiếp dưới đó.

Cả tuần nay, bà B thấy nhà Chinh bên cạnh cứ ngày hai buổi mang bếp than tổ ong ra nhóm cạnh bức tường nhà bà, trên cái chỗ bếp than đó là cửa sổ nhà bà. Nhà Chinh lại nhóm bằng lớp xe đạp cũ, khói mù mịt. Bà B đã nói nhẹ nhàng với nhà Chinh mang đi chỗ khác. Con mụ Chinh quát mắng nói.

- Đường là đường nhà chung, ở nhà mặt phố thì phải chịu. Không muốn thì vào sâu bên trong ngõ kia kìa. Đòi cái gì cũng có giá của nó chứ. Đây nghèo phải đốt bếp than, không có tiền đun ga như ấy hiểu chưa.?

Ông B phản ánh tổ dân phố việc ô nhiễm này. Tổ dân phố nói.

- Người ta bảo hàng xóm tối lửa tắt đèn có nhau, hoàn cảnh nhà Chinh khó khăn, ông ấy là liệt sĩ. Bà Chinh lại neo đơn, thu nhập trông chờ vào chính sách. Bà ấy tiết kiệm thế, mình hàng xóm nên hiểu hoàn cảnh thương nhau. Tìm cách mà giúp đỡ nhau. Chứ việc nhỏ thế mà cũng phải đưa nhau ra chính quyền làm gì cho mất tình nghĩa.

Tổ dân phố không biết nhắc nhở bà Chinh thế nào. Sáng nay bà B vừa ra cửa thấy bà Chinh vẫn nhóm bếp than tổ ong, nhưng đã nhóm bằng củi. Khói đỡ có mùi khét cao su, nhưng vẫn tỏa ngọt ngào. Bà Chinh thấy bà B đi ra, vừa quạt bếp vừa nói.

- Cái lũ phản động khôn nạn, chúng tìm mọi cách hại những người lương thiện. Cái ngữ này mà lên cầm quyền, có mà chúng bóp nghẹt dân chết. Dân chủ, tự do gì chúng mày. Miếng ăn, miếng nước người dân nghèo hàng ngày còn bị chúng mày dày xéo nói gì đến cái to lớn. Hàng xóm còn đều thế, nói gì là cả đất nước.

Ở trong nhà, ông B nghe thấy cả. Ông bước ra ngoài nói bà Chinh.

- Chuyện bà đun bếp ảnh hưởng đến sức khỏe người khác, bà phải chấm dứt. Đừng có giờ giọng xỏ xiên vào đây.

Bà Chinh dường như chỉ chờ có thế, chờ ông B nói. Bà đứng dậy chỉ tay vào mặt ông xỉa xói một hồi.

- Này tao bảo cho đồ khôn nạn kia nhé, đừng có mà giờ trò kiện cáo khiêu nại quen thân. Người ta ai chả muốn yên ổn, bao nhiêu nhà ở đây bị khói người ta có nói đâu. Bà đây đã dỡ tủ ra làm củi nhóm rồi đấy, hết khói cao su rồi mà chưa hả dạ sao. Còn hạch sách.

Bà B chen vào.

- Cái tủ hỏng người ta vất đi ở đồng rác đầu ngõ, bà lấy về chẻ ra đun. Bà nói như là chẻ tủ nhà bà đang dùng ấy. Nói chung là chuyện bà nhóm bếp ở đây chúng tôi không đồng ý.

Bà Chinh gào.

- Không đồng ý làm gì được tao. Bọn khốn nạn, bọn phản động chúng mày phải bỏ tù. Cho chúng mày lên rừng khai thác gỗ mới biết thân. Để chúng mày no cơm, rủng mỡ. Hết đi kiện cáo chính quyền lại đi soi mói người dân thấp cổ bé họng. Đã thế bà mày cứ nhóm bằng bất kỳ cái gì bà mày có. Lòng lòn bà mày cũng cho vào làm mỗi nhóm xem chúng mày nghĩ có thấy khét không.

Ông B tức giận, ông vào nhà lấy ca nước mang ra, nhằm thẳng cái bếp than của bà Chinh trút vào. Cái bếp kêu xèo xèo rồi tắt ngấm. Bà Chinh nhảy xổ vào ông cào cấu, miệng gào hét.

- Thằng khốn nạn, mày phá hoại tài sản công dân. Tao cho mày biết tay.

Ông B gỡ tay bà Chinh, đang lúc giằng co thì có một thanh niên to cao từ nhà vợ chồng Dũng Thanh mở cửa ra xem. Bà Chinh hét.

- Làng nước ơi, thằng B nó giết tôi.

Thanh niên to cao nhanh nhẹn áp tới ông B, một tay kẹp cổ, một tay bóp mạng sườn ông. Bàn tay bóp vào sườn non rất có nghề, ông B nghe tiếng xương sườn non " khục " tiếng nhẹ rồi ông lả người đi vì đau nhói, ông gục xuống đất. Đất trời tối xảm lại trong mắt ông, ông chỉ nghe loáng thoáng tiếng vợ ông la hét kêu cứu.

Nằm trong giường bệnh viện vì phải bó nẹp xương sườn, hàng ngày vợ ông chăm sóc. Đến ngày thứ ba thì công an phường vào làm việc theo đơn tố cáo của bà B. Trưởng công an phường hỏi.

- Anh B khỏe chưa, có làm việc được giờ không.? Nếu anh chưa khỏe, thì chúng tôi sẽ đợi. Chúng tôi cũng có kết quả của bác sĩ đây rồi.

Ông B gật đầu nói.

- Tôi trả lời được, các anh cứ hỏi.

Người cảnh sát đi cùng đi cùng trưởng công an phường mở cặp lấy giấy bút, kê lên cái cặp, ngồi bên cạnh ông hỏi.

- Ông cho biết tên tuổi, địa chỉ, nghề nghiệp.

Ông B cảm thấy khó chịu, ông nói.

- Các anh là cán bộ phường, nhà cửa, tên tuổi tôi các anh biết cả, sao cứ phải bắt tôi kể ra, lúc đang đau thế này.

Trưởng công an phường nói.

- Đây là nguyên tắc, kể cả biết rồi vẫn hỏi xem đúng người không. Nếu anh chưa khỏe thì có thể đợi lúc nào khỏe chúng ta làm việc.

Người cảnh sát ghi lời khai nghe trưởng công an phường nói, thu lại tờ giấy định bỏ vào cặp ý muốn kết thúc làm việc. Ông B đành trả lời một lô câu hỏi nhàm chán mà ai cũng biết rành rành về nhân thân ông như tên, năm sinh, nơi ở, nghề nghiệp, vợ con, anh em, bố mẹ... Người ta chẳng vội vàng gì vào việc chính. Họ cứ hỏi tỉ mỉ anh bao tuổi, em bao tuổi, nhà ở đâu, làm ở đâu. Đến bố mẹ ông mất rồi họ cũng hỏi là mất năm bao nhiêu, vì sao mất, chết bệnh hay chết già. Biên bản hỏi về vụ việc của ông bị đánh thương bỗng nhiên thành biên bản tra khảo lý lịch nhà ông. Kiên nhẫn trả lời những câu hỏi về lý lịch mất gần tiếng đồng hồ, chốc người ghi lời khai lại hỏi lại về ai đó trong nhà ông, ông B thấy thấm mệt. Bà B lấy chai nước, cầm vòi cho ông uống chút. Ông B nhăn nhó uống nước, trưởng công an phường và người ghi lời khai nhìn tình cảnh ông với con mắt lạnh tanh, còn có vẻ khó chịu vì công việc của họ bị gián đoạn.

Thấy ông B uống nước xong, người ghi lời khai hỏi.

- Ông cho biết lúc xảy ra vụ việc, ông ở trong nhà làm gì.?

Ông B.

- Tôi đang đọc báo.

Người ghi lời khai.

- Mọi khi vào giờ đó ông thường ở nhà đọc báo hay còn đi đâu.?

Ông B.

- Tôi ở nhà đọc báo giờ đó, vì là buổi sáng tôi thường hay đọc báo.

Trưởng công an phường nói chen vào.

- Theo bà con nói, thì thường giờ đó ông vẫn đi dạo sáng ở công viên, rồi ông ngồi cà phê với mấy ông cùng tập thể dục ở công viên đến 10 giờ sáng mới về nhà. Sao hôm đó ông lại ở nhà.?

Ông B muốn nhồm dậy để nói, nhưng ông chớp trờ mình thấy đau nhói. Bác sĩ bảo ông phải nằm im, gãy xương sườn là phải vậy. Ông phản bác.

- Không phải hôm nào tôi cũng đi, có hôm đi, hôm không.?

Người ghi lời khai hỏi.

- Ông cho biết tại sao có hôm ông đi, hôm ông không đi.?

Ông B

- Hôm nào trời mưa, trời lạnh, hôm nào người tôi không khỏe. Những hôm thế tôi không đi được.

Người ghi lời khai cười nhếch mép.

- Hôm đó không mưa, không lạnh. Vậy là ông không được khỏe nên ông không đi. Thế mà ông vẫn đủ sức để gây sự với người ta đấy thôi. Ông phải thành thật khai báo thì chúng tôi mới làm rõ sự việc được. Thế hôm đó vì lý do gì ông ở nhà tại thời điểm đấy.?

Ông B muốn gào lên, nhưng sức ông không có, ông nghiêng răng nói.

- Tôi là người bị hại, các anh hỏi lời khai hay hỏi cung tôi như là tội phạm đây.? Nhà tôi thì tôi thích ở lúc nào, đi lúc nào cũng được.

Trưởng công an phường nghiêm mặt nói.

- Ông B này, ông đơn từ, viết lách nhiều. Tưởng ông phải am hiểu luật. Hiện nay ông chỉ là người bị thương trong vụ xô xát. Chưa khẳng định được ai là tội phạm trong vụ này, chúng tôi đang điều tra một cách khách quan. Chưa có kết luận gì cả. Khi làm rõ rồi thì mới kết luận ai là tội phạm. Giờ mọi người có liên quan đến vụ việc này đều được hỏi như nhau.

Người ghi lời khai gỡ cái đít bút vào lòng bàn tay, nghe đối đáp giữa ông B và trưởng công phường với vẻ rất khoan khoái. Anh ta nói.

- Tôi thấy anh B là người rất nóng tính, làm việc với chính quyền đúng trình tự, thủ tục, luật pháp mà anh còn mất bình tĩnh thế này. Không hiểu ở chỗ khác thì anh thế nào.

Câu nói của người cán bộ cảnh sát ghi lời khai khiến ông B nổi cáu, ông gắt.

- Chỗ khác là chỗ nào, ý anh muốn nói tôi là người đi gây sự trước à.? Các anh định vu khống cho tôi à. Tôi là người bị hại, bị đánh mà các anh coi tôi là tội phạm sao.?

Người ghi lời khai cười nhạt nói.

- Đã giải thích cho anh rồi, chúng tôi phải hỏi mọi việc để làm rõ, nguyên nhân, động cơ, hành động. Đó là một chuỗi liên kết với nhau. Để xác định nguyên nhân thì chúng tôi phải hỏi thời điểm, các mối quan hệ và nhiều thứ nữa. Nếu mà làm dễ thì ai cũng đi làm điều tra, đâu phải thi cử học hành mấy năm. Rồi phải tập huấn bao năm mới được cầm bút thẩm vấn. Oan sai cho một con người là vấn đề nghiêm trọng. Cho nên pháp luật ta rất chú trọng chặt chẽ việc điều tra, có cả pháp lệnh riêng để tránh oan sai.

Trưởng công an phường đế vào.

- Thì ông nói hôm đó ông ở nhà, viết bài gì đó để đưa lên trang mạng cá nhân. Ông đang viết bài gì thì ông nói ra, đó cũng là cách giải thích hợp lý. Thế lúc đó ông đang viết cái gì.?

Ông B cảm giác có cái bẫy đang giăng ông vào chuyện viết lách trên mạng. Ông nói.

- Tôi không viết gì, tôi ở nhà đọc báo.

Cán bộ ghi lời khai nói.

- Mọi hôm ông đi, hôm nay ông ở nhà đọc báo, tất nhiên là nhiều hôm ông không đi giờ đó vì lý do khác nhau, như mưa, gió lạnh, có bạn đến nhà. Vậy để cho có thì lý do hôm đó ông ở nhà là gì.?

Ông B nghĩ rằng họ muốn đánh tráo khai thác chuyện ông viết bài, họ muốn ông khẳng định ông đang viết bài để có căn cứ hỏi tiếp. Nếu ông trả lời ông đang viết họ sẽ hỏi viết bài gì, họ đòi xem máy tính để biết bài ông đang viết. Họ sẽ có mật khẩu máy tính ông, mật khẩu truy cập trang của ông. Ông B nói.

- Hôm đó tôi ốm nằm nhà.?

Ông B khai ốm, vì ông sợ khai ông khỏe. Người ta sẽ gán ông rằng ông cố ý ở nhà để gây ra mâu thuẫn, là ông có mục đích gây sự từ trước.

Cán bộ ghi lời khai ghi luôn câu trả lời ông B.

Cán bộ điều tra không phải là công an phường tuy rằng được giới thiệu vậy. Cán bộ tên Cường, thuộc phòng an ninh điều tra của công an thành phố. Cường là một cán bộ điều tra dày dặn kinh nghiệm và nắm bắt vững tâm lý đối tượng. Trước khi vào lấy lời khai ông B, Cường đã làm việc với công an phường về hướng lấy lời khai. Lúc bàn đã xác định mọi khả năng trả lời của ông B. Câu hỏi của trưởng công an phường là nằm trong kế hoạch đánh lạc hướng đối tượng. B với bản chất cảnh giác chuyện bài viết, sẽ thoái thác không muốn nhắc đến. Và trong tâm lý ấy B phải nhận lý do nào đó. Chỉ cần đợi đúng lúc đó hướng y vào câu trả lời mong muốn để kết luận điều tra như mong đợi. Chuyện hấn ốm sẽ được lý giải trong hồ sơ, vì sao một người đàn ông xô xát với một người phụ nữ lại bị chấn thương. Nếu anh ta khỏe làm chỉ có gây thương tích cho phụ nữ. Còn anh ta đang ốm thì chuyện anh ta bị sao là điều đương nhiên có thể đến. Khối vụ án chỉ xô xát nhẹ, nhưng người bị ốm, say rượu ngã cái mà chấn thương sọ não chết. Cái này là vô tình chứ không phải mong muốn, vì người tham gia có khi là bà già, trẻ con thì không thể xác định chỉ xô xát chân tay mà có khả năng giết người được. Hậu quả đó là khách quan, ngoài mong muốn.

Nhưng đó là việc sau, giờ phải hỏi tiếp. Đạt thắng lợi bước đầu, Cường chăm chú hỏi tiếp các câu hỏi.

- Vậy ông trình bày sự việc, thì một thanh niên đã bóp cổ và bóp gãy xương sườn ông. Lúc đó có ai nhìn thấy thanh niên đó bóp cổ và bóp sườn ông không.?

Ông B

- Có vợ tôi và bà Chinh.

Cán bộ điều tra.

- Vợ ông thì do là thân nhân ông lời khai không thuyết phục làm nhân chứng. Cũng như bà Chinh là người xô xát với ông, bà ấy khai anh thanh niên kia can ra thôi,

không làm gì ông cả. Chúng tôi chỉ ghi nhưng cũng không cho là lời khai thuyết phục. Để khẳng định còn phải có những thứ khác bổ sung khách quan. Vậy ông cho biết, ông và người thanh niên kia có quen biết hay thù oán gì không?

Ông B nói.

- Tôi không quen anh ta, cũng không có thù oán gì.

Cán bộ điều tra giọng rất chân tình như muốn giúp ông.

- Anh thanh niên đó là cháu nhà Dũng Hạnh, ông và nhà Dũng Hạnh có thù oán gì không? Có thể họ nhân cơ hội này để tấn công ông chẳng hạn.

Nhà Dũng Hạnh là cán bộ công chức, họ chẳng có thù oán gì với ông. Xưa nay cũng nhìn nhau khi ra vào ngõ, nhưng có nói chuyện gì đâu mà có hiềm khích. Nhà đó cũng không để ý chuyện xóm ngõ bao giờ. Ông B trả lời.

- Tôi với nhà Dũng Hạnh không có thù oán gì?

Cán bộ điều tra hỏi .

- Vậy anh ta thấy ông cãi nhau với bà Chinh, liền xông tới bóp cổ và bẻ gãy xương sườn ông luôn. Anh ta lúc đó có nói gì không, ví dụ chửi ông hay mắng ông là đánh phụ nữ, bà già chẳng hạn.

Ông B nhú mày nhớ lại, ông trả lời.

- Không, anh ta lao thẳng đến bóp cổ, rồi bầm gãy xương sườn. Anh ta không nói gì trước đó.

Cán bộ điều tra.

- Vậy lúc đó ông có nói gì không?

Ông B

- Tôi bị bất ngờ, không kịp nói, bị chẹn cổ rồi còn nói gì nữa.

Cán bộ điều tra hỏi.

- Sau khi bị tấn công, ông có bị ngã xuống không?

Ông B

- Có, tôi có ngã xuống.

Cán bộ điều tra.

- Khi ngã xuống, thì ông đau quá không biết gì, ngay cả việc người ta đưa ông đi viện

Ông B

- Vâng, tôi ngã xuống, đau nhói xương sườn, tôi lịm đi không biết gì nữa.

Cán bộ điều tra có vẻ gần kết thúc các câu hỏi, anh ta ghi mấy câu gần cuối của trang giấy cuối cùng. Ngẩng đầu lên anh ta hỏi.

- Tôi hỏi câu cuối, ông khẳng định không quen biết, thù oán gì với anh thanh niên tấn công ông cũng như nhà Dũng Hạnh là chú của thanh niên đó.?

Ông B gật đầu. Biên bản kết thúc, đọc lại cho ông nghe. Ông nhờ bà lấy cho cái kính để ông xem lại. Rồi ông ký. Các cảnh sát chào ông rồi ra về.

Ra viện được nửa tháng, ông B không thấy động tĩnh của chính quyền về vụ ông bị tấn công. Ông làm đơn lên tòa, viện kiểm sát. Phải 45 ngày sau ông mới nhận được thông báo trả lời. Thông báo nói rằng vụ việc mà ông khiếu nại không đủ cơ sở để khởi tố ra tòa. Còn viện kiểm sát quận thì trả lời rõ hơn. Họ nói không có người tấn công ông, không có thủ phạm nên không thể khởi tố. Họ gửi kèm ông kết luận điều tra của cơ quan công an. Ông đọc có đoạn.

"Vụ việc này do mâu thuẫn nhỏ trong sinh hoạt hàng xóm, việc ông B bị chấn thương xương sườn non số ...là do ông B xô xát trong tình trạng đang ốm. Nên khi đẩy bà Chính ra, ông B đứng không vững trượt chân ngã vào cạnh bếp lò mới chấn thương. Việc ông B khai bị người Nguyễn M. Tiến , cháu của hàng xóm ông B là nhà Dũng Hạnh tấn công là không có cơ sở. Không có nhân chứng xác nhận, cũng như qua xác minh anh T là người tư cách đạo đức tốt, không có đánh lộn gì với ai bao giờ. Cũng khớp với lời khai ông B là ông không có thù oán hay quen biết gì với anh hay thù oán gì với nhà Dũng Hạnh....nguyên nhân chính dẫn đến ông Trần Văn B bị chấn thương nhẹ ở mạng sườn là do lỗi của ông trong khi xô xát với bà Chinh. Bà Nguyễn Thị Chinh là vợ liệt sĩ, gia đình neo đơn, bà Chinh 68 tuổi, nặng 47 kg, cao 1,52cm, thể trạng gầy gò yếu đuối, tuổi cao. Trong khi ông B là đàn ông, trẻ tuổi hơn, nặng 65 kg. Việc cho rằng bà Chinh đẩy ông B ngã là không có cơ sở.

...đề nghị xử lý hành chính các đối tượng tham gia xô xát ở địa phương, đồng thời cũng đề nghị chính quyền địa phương có biện pháp giáo dục tinh thần công dân chấp hành tốt trật tự trị an công cộng, không gây mâu thuẫn nội bộ trong đời sống tại địa bàn... "

Ông B lặng người, tím tái vì giận dữ. Không ngờ người ta có thể đổi trắng thay đen đến vậy. Ông ngồi miên man suy nghĩ tìm lý lẽ để gửi đơn kiện đến nơi, đến chốn vụ này.

Mấy ngày liền ông ngồi uống rượu. Bình rượu thuốc ngâm chống đau xương cốt, thảng lấm ông mới mang ra dùng. Chỉ dịp lễ , tết, giỗ lạt gì ông mới rót ra vài chén nhấp nhấp. Bình rượu để trong xô bếp, nơi ít ai chạm đến. Nay được ông bê lên

giữa nhà, chốc ông nghiêng bình san ra một chén. Ông thấy kiện đến đâu rồi cũng chỉ bế tắc, người ta ở trên tòa, đọc hồ sơ. Biết gì hơn mà hiểu được vụ ông. Họ chỉ đọc cái biên bản điều tra, kết luận của công an. Họ chỉ căn cứ vào lời khai trong đó, suy diễn của công an trong đó. Họ tin người của họ, cùng chính quyền với nhau, tin gì người dân đến như ông.

Không khí nặng nề diễn ra trong gia đình thời gian gần đây khiến bà B như người sống trên mây, bà bắt đầu quên bằng nhiều thứ. Bà B biết chồng đang đầy uất ức, nên bà chẳng dám nói chuyện gì với ông. Bà lặng lẽ như cái bóng. Hai ông bà lấy nhau muộn, có con lại càng muộn. Được đúng cô con gái là bác sĩ bảo bà chỉ để được lần này, lần sau đẻ sẽ rất nguy hiểm cho cả mẹ lẫn con. Bà mong sao con bé không bị ảnh hưởng đến chuyện này, chỉ tháng nữa thôi là con bé vào kỳ thi đại học. Bà B chăm chút ban thờ tổ tiên hơn, hàng sáng bà thắp hương khấn tốt tiên phù hộ cho gia đình bà được yên ấm như những năm nào trước đây. Bà hồi tưởng lại thời kỳ thanh bình, nghèo mà yên ấm. Hai vợ chồng đi làm, lĩnh lương theo chế độ tem phiếu. Ngày ấy ai cũng thanh bạch, không có người quá giàu như bây giờ. Người có của hồi ấy chỉ là đám dân buôn bán, phe phẩy. Đám đó có tiền cũng lén lút tiêu pha vụng trộm. Chẳng như bây giờ đám nhà giàu toàn là quan chức, lãnh đạo, vừa có tiền vừa có thế lực. Chúng ăn tiêu ngông nghênh, sa đọa chẳng hề phải che dấu gì. Chính bọn chúng đã khiến xã hội càng ngày càng băng hoại đạo đức hơn. Bà thương chồng là người ngay thẳng, sống trong thời buổi đảo điên này, bà thương đứa con gái nhỏ bé trong sáng của bà nay mai phải bươn chải giữa cuộc đời đầy nghịch cảnh, phi lý và đầy cạm bẫy này. Giá như ông đừng ngay thẳng quá, cứ mặc kệ cuộc đời, thiên hạ sống sao mình sống vậy thì đâu đến nỗi. Cả cái xã hội thế này, mình có nói thì cũng như húc đầu vào đá. Thiệt thân cho gia đình mình trước thôi. Bà lảng máng hiểu cái việc chồng bà bị đánh không phải là ngẫu nhiên, tình cờ. Không biết ông ấy có biết thế không. Còn bà đã vài lần thấy người ta úp mở là bọn phản động sẽ bị trừng trị không bằng cách này hay cách khác đến vài lần rồi. Người ta nói ở quán xôi buổi sáng, ở hàng tạp hóa buổi chiều. Bà biết họ nói để cho bà nghe.

Bà B cũng chẳng dám nói với chồng, trường của bà họp hội đồng giáo viên. Người ta đã bóng gió nói về các thế lực thù địch đang lợi dụng quyền tự do ngôn luận, lợi dụng internet để tung những luận điệu chống phá chế độ. Nhà trường đã nhắc nhở các giáo viên phải giữ vững đường lối của đảng và nhà nước trong giảng dạy, nếu nhà ai có người trót sa vào những việc làm sai phạm đã nêu. Giáo viên đó phải có trách nhiệm nhắc nhở người thân chấm dứt việc đó. Vì nếu không, các học sinh và phụ huynh học sinh biết giáo viên đang dạy cho con mình có chồng, vợ là những phần tử phản động chống phá chế độ. Liệu họ có tin tưởng cho con em mình tiếp thu kiến thức của những giáo viên như thế không? Bà giám hiệu còn nói thêm là ở trường ta đã có lác đác kiến nghị của phụ huynh học sinh ý kiến về trường họp có giáo viên gia cảnh như vậy. Nhưng trường thấy ý kiến mới chỉ là vài cá nhân, nên qua buổi họp này nhắc nhở trước để các giáo viên chủ động giải quyết việc nhà.

Không phải ngẫu nhiên nhưng người hàng xóm ngày càng nhìn ông bà với con mắt khó chịu. Rồi họ để xe trước lối đi nhà ông bà. Ông bà B cũng nín nhịn xuề xòa cho qua chuyện, bỗng nhiên thêm cái chuyện bà Chinh nhóm bếp lò trước cửa nhà ông bà. Rồi thằng cháu nhà Dũng Hạnh ở đâu đến đây ở , sau cái vụ nó đánh ông đấy, nhà Dũng Hạnh chẳng có nửa lời phân bua. Họ bảo vì ông bà mà thằng cháu đang ở nhờ xin việc phải bỏ về quê. Họ còn nói ông xuyên tạc chính sách quen rồi, giờ lại vu khống cháu nhà họ ra pháp luật nữa.

Sáng nay có hai người bạn đến thăm ông. họ là những người bạn đọc trung thành của ông qua trang blog. Lúc họ ra lấy xe ra về, có hai thanh niên mặt mũi hầm hờ giơ điện thoại lên chụp ảnh họ và chụp cả biển số xe. Một người bạn đọc lại gần hỏi hai thanh niên.

- Các anh cho tôi hỏi, chúng tôi có quen các anh không. Hoặc chúng tôi làm gì mà các anh chụp hình chúng tôi như vậy.?

Một người thanh niên gần giọng đầy khiêu khích.

- Tôi chụp ảnh mấy cái nhà này không được à.? Mẹ cái bọn phản động lắm chuyện.

Ông B lật đật ra ngăn can, ông vội đẩy hai người bạn ra về. Hai gã thanh niên chụp ảnh nhìn ông bằng con mắt khinh miệt. Nhìn thái độ của hai gã sẵn sàng gây sự, ông chợt nhận ra bộ dạng của chúng giống y như thằng Tiến cháu nhà Dũng Hạnh đã đánh ông. Ông B đã hiểu vì sao ông bị đánh, vì sao có chuyện hàng xóm gây sự với nhà ông, rồi vì sao đơn kiện của ông không được giải quyết. Và vì sao công an người ta kết luận vụ án như vậy. Ông hình dung nếu mình kiện tiếp sẽ bị khép tội vu khống. Ông lạnh người nhận ra pháp luật đã không còn trên đất nước này nữa. Pháp luật nằm trong tay người cầm quyền và họ kết luận ông đúng hay ông sai là quyền của họ. Pháp luật là công cụ để bảo vệ những kẻ cầm quyền, đó là mục đích cao nhất của cái hệ thống pháp luật nhà nước này.

Có tiếng ai gọi ngoài cửa.

- Ông bà B có nhà không đấy.?

Nghe như tiếng bà Lan, bạn giáo viên cùng trường vợ ông. Bà Lan đi với chồng, hai người xách túi hoa quả vào nhà vốn vã hỏi thăm.

- Thế nào ông đã khỏe chưa, khổ, tuổi già xương cốt yếu lắm. Chả biết có chuyện gì mà nông nổi thế này, nghe loáng thoáng từ mấy hôm trước. Giờ hai vợ chồng mới đi được thăm ông. Có chút hoa quả biếu ông đây.

Bà B đỡ túi quả để trên bàn, bà đi pha nước mời khách. Bà Lan làm giáo viên kiêm công đoàn, cùng dạy với bà mấy chục năm nay. Thân thiết nhau như chỗ chị em. Hai nhà thường qua lại, nên cả hai ông chồng cũng thân thiết nhau. Chồng bà Lan có

sửa xe máy ở nhà,, cuộc sống cũng khá giả. Ông Tú chồng bà Lan cũng ham đọc sách báo, nghe thời sự đâm ra lại hợp với ông B. Hai ông mà nói chuyện thì cả ngày không chán. Cái nghề sửa xe hay ở chỗ khi sửa phải nói chuyện với khách để họ đỡ sốt ruột. Khách thì đủ loại người, ông Tú rành việc đời hơn ông B là vậy.

Pha ấm trà để trên bàn. Bà B nói.

- Lâu hai bác đến chơi, ông nhà tôi cũng đang nhiều chuyện nghĩ. Hai bác ăn cơm , uống với nhà tôi chén rượu nhé.

Vốn chỗ thân quen, ông Tú gật đầu tấp lự. Hai bà liền kéo nhau đi chợ mua đồ nấu ăn, để hai ông chồng ở nhà tâm sự.

Nghe ông B kể sự tình câu chuyện ông bị đánh và nguyên nhân mà ông B đoán. Ông Tú trầm ngâm một lúc rồi ồn tồn nói.

- Thôi ông ạ.! Nguyên nhân thì mình cũng đoán được rồi. Mình nhìn thẳng ra thì mình chả làm gì được họ. Pháp luật trong tay, họ bảo sao là thế. Mình không sao là may rồi. Thời buổi nhiều nhưong này, người quân tử đành phải giữ mình trước. Mình đã không làm gì a dua theo những điều xấu đã là tốt rồi.

Ông B lắc đầu chua chát.

- Tôi không nghĩ chúng nó lại tệ thế.! Không nghĩ chúng nó lại dùng những thủ đoạn như vậy để đối xử với người dân. Tôi nói những điều đúng đang xảy ra, có phải xuyên tạc hay bêu xấu gì ai đâu.?

Ông Tú vỗ đùi bộp một cái , cắt ngang.

- Đấy, vấn đề nó ở chỗ ông nói sự thật. Họ không bằng lòng, không xử ông về mặt pháp luật. Mà họ dùng luật rừng, luật xã hội đen, luật của maphia ông biết chưa.? Nếu ông nói sai, họ đã dùng luật bắt ông bỏ tù vì tội nói xấu chế độ rồi. Ông đừng tưởng ông nói là có lý lẽ hết, chưa biết chừng họ đang theo dõi các bài viết của ông. Họ tìm cách ép buộc nhân chứng trong bài ông bảo ông viết không đúng. Vì dụ ông viết về dân này bị mất đất, thích thì chúng nó trả đất mặc cả với người dân ấy là ông tố sai. Thế là ông ra tòa lãnh án, ai cãi được hộ ông.

Đến giờ uống thuốc, ông B lại đầu giường lấy cái túi nilong thuốc ra vài viên bỏ vào mồm. Ông Tú nhanh nhẹn đưa ông cốc nước trắng để ông uống trôi thuốc. Ông Tú định dìu ông B lên giường, nhưng ông B khoát tay ngăn.

- Tôi khỏe rồi mà anh, thuốc thì còn phải uống thêm cho có canxi. Chứ mình mẫy hết đau rồi ông à. Ta ra bàn ngồi uống trà tiếp thôi ông.

Hai ông già ngồi nhìn nhau, mỗi người một niềm suy nghĩ. Ông Tú vò mái tóc điểm bạc nói.

- Chưa kể là họ còn hại đến người thân của mình. Ông biết đồng chí với nhau chúng nó còn ám hại, tiêm thuốc độc, đi săn bắn súng cướp cò...rồi con cái bị điều chuyển

công tác vùng núi. Không được cân nhắc đã thế còn bị trù dập các kiểu. Hoàn cảnh như vậy nhiều lắm, bọn này nó không từ cái gì mà không dám làm.

Bỗng ông Tú hạ giọng thăm thì.

- Mà tôi nghe bà xã nói, ở trường các bà ấy ý. Người ta đang nói là có phụ huynh học sinh đã viết đơn phản ánh với nhà trường là - Có những giáo viên đang dạy trong trường có chồng là thành phần phản động, xuyên tạc chống phá chế độ - Họ còn nói rằng - Đề nghị nhà trường xem xét một giáo viên mà có người thân như thế, liệu có đứng trên bục giảng được không, khi mà chính gia đình mình đang có người phạm pháp thường xuyên. Làm sao là tấm gương cho học sinh nói theo, để phụ huynh chúng tôi yên tâm gửi gắm con cái. Trong khi ngày đêm chúng tôi gia sức công tác góp phần cho đất nước ổn định, phát triển.

Ông Tú vỗ nhẹ vai ông B.

- Đấy, ông nghĩ làm sao mà có phụ huynh biết cảnh nhà ông. Trừ khi có ai đó nói, nhưng mình hỏi thì phụ huynh đó sẽ giải thích là - tôi tình cờ được một người bạn gửi cho bài viết, tôi đọc thấy cảm phần vì nội dung xuyên tạc. Qua tìm hiểu tôi biết tác giả là ông Trần Văn B, chồng của giáo viên...đang giảng dạy ở trường....phuuuu.

Ông Tú thờ dài rồi lắc đầu nói tiếp.

- Chúng nó tai mắt khắp nơi ông ạ. Đó là cái chúng nó gọi là " thế trận an ninh nhân dân". Mỗi người dân là một người công an. Ông thì có thể chịu đựng được, nhưng ông nghĩ cho bà nhà xem. Về nhà chồng bị đánh thế này có đau đớn không.? Rồi đến chỗ làm lại bị người ta xâm xì, dị nghị, khiêu nại nữa. Chắc bà không dám nói với ông.?

Ông B ôm đầu náo nề.

- Không! Bà ấy chẳng nói gì. Chúng nó đồn mạt thế. Sao chúng mạt tính người đến mức độ vậy.? Chẳng lẽ cấp trên của chúng cũng đồng tình sao.?

Ông Tú khoa tay trước mặt ông B như muốn ông B tỉnh cơn mê.

- Cấp trên nó không bảo, bố chúng nó dám. Cấp trên nó bảo bằng văn bản hẳn hoi. Nó nói trên báo chí là " phải chủ động sáng tạo ngăn ngừa các đối tượng xuyên tạc chống phá nhà nước". Ông biết quốc có quốc pháp, có luật lệ. Mọi việc cứ theo luật mà làm. Tại sao là phải " sáng tạo ngăn ngừa ". Những người thi hành luật mà sáng tạo ra các biện pháp thì có nghĩa làm gì còn luật nữa. Đã là sáng tạo thì có nghĩa được quyền làm vượt cả luật cho phép rồi còn gì. Có nghĩa là chúng nó bất chấp luật rồi. Ông kiện cáo cũng chỉ thế thôi. Ích gì đâu.

Ông B gầm lên.

- Chúng nó đồn mạt thế ! Tôi càng phải vạch rõ bộ mặt của chúng đến cùng.

Ông Tú cười xót xa.

- Ông vạch nó đến cùng. Ông tưởng nó không chơi ông đến cùng sao.? Ông tưởng nó đánh ông, nó cho bà B thôi việc là thôi sao. Còn con ông nữa đấy ! - Ông Tú quát to dần cái chén nước xuống bàn- Chúng nó không từ cái chuyện đi xe quệt con ông ngã đâu. Nó cho hai thằng bám theo con ông. Rồi đoạn đường vắng nó giả vờ trêu gái nó du cái con ông ngã. Mà ngã xe thì khó mà lường lắm, tôi làm nghề sửa xe bao năm. Sửa bao cái xe bị tại nạn, nghe người ta kể thì đúng là mạng người mong manh lắm. Chỗ thân tình bao năm nay, tôi coi con ông cũng như con tôi. Mong ông nghĩ cho nó với.

- Tôi ..tôi..tôi sẽ giết đứa nào động đến con tôi- Ông B gầm lên lần nữa. Ông định đứng dậy như muốn đi đâu, thì ông Tú giữ lại khuyên.

- Thôi, tôi quá lời. Ông đừng giận. Ông có giết nó thì con mình cũng bị rồi. Giờ chúng nó đâu thiếu người, thiếu tiền. Chúng nó có thiếu là thiếu anh hùng, liệt sĩ thôi. Giờ có thằng cảnh sát giao thông đuổi theo xe tải để đòi tiền hối lộ. Bị ngã chết nó phong làm anh hùng, liệt sĩ. Rồi nó truy tặng tùm lum trên báo chí, truyền hình. Cái dân tộc này quen thương cảm những anh hùng hy sinh từ chiến tranh, ngấm vào ý thức rồi. Nay biên chế công an đến hơn nửa triệu người mà mười năm may ra mới có thằng chết lãng nhách như thằng cảnh sát giao thông kia. Chúng nó đông quân thế, cũng mong có thằng nào chết để nó phong làm anh hùng , lấy thiện cảm của nhân dân lắm ông ạ. Nó còn mong hơn mình ấy chứ.

Hai bà đã đi chợ về. Hai ông không nói tiếp câu chuyện dang dở nữa. Những người đàn bà vào bếp thực hiện việc làm các món ăn. Còn hai người đàn ông tóc hoa râm ngồi tựa lưng mở ti vi xem thể thao. Không biết họ có tập trung xem được không, sau câu chuyện vừa nói với nhau vừa rồi.

Thành nghe điện thấy cấp dưới báo cáo.

- Thưa anh, hai bố con nhà nó đang sắp đi đâu. Thấy đứa con dắt xe ra, lão ấy đang khóa cửa.

Thành hạ lệnh.

- Đi theo xem đi đâu, lúc về giữa đường dọa cho nó một trận.

Người ta bảo bị đòn ăn canh cua chóng lành vết thương. Cua ở chợ bây giờ cũng hiếm, thời nay người ta dùng hóa chất thuốc sâu, phân bón khiến cua ngoài đồng chẳng sống nổi. Hôm qua bà B nhờ người ở đâu mua cho được ít cua đồng. Bà dặn hai bố con sáng nay đi khám lại chỗ xương ở bệnh viện về xong thì ghé qua chợ mua mớ rau rút về nấu canh cua khoai sọ rau rút. Khoai sọ có sẵn ở nhà. Trưa bà ở trường về sẽ nấu cho cả nhà ăn. Hai bố con ở chợ ra , ông B đứng đợi con lấy xe ở bãi gửi xe. Bỗng ông nhìn thấy hai tên thanh niên ngồi xe máy đội mũ lưỡi trai mà

không đội mũ bảo hiểm đang nhìn ông chăm chăm. Mặt chúng đeo khẩu trang. Ông thấy lạ tự hỏi nếu chúng là người cẩn thận sợ môi trường ô nhiễm thì tại sao chúng không đội mũ bảo hiểm mà đội mũ lưỡi trai mềm.? Ông nhìn tiếp và phát hiện ra đó là hai tên đã đứng cửa nhà ông chụp ảnh và gây sự với khách đến nhà ông. Ông B nhận ra chúng đang theo dõi mình. Bọn nó đi theo dõi làm gì nhỉ, ông có đi khám bệnh chứ có đi phát truyền đơn hay làm gì mờ ám đâu đâu.?

Lát sau ông nhận được câu trả lời cho mình. Khi hai bố con vừa qua đoạn rẽ, cô con gái bật xi nhan xin đường, cô sắp rẽ còn cẩn thận ngoái lại nhìn đằng sau. Cô chớm sang làn đường khi thấy an toàn, bỗng hai thanh niên đi trên chiếc xe mô tô màu đen lao thốc tới, tên ngồi sau đạp vào bánh trước của cô khiến cô giật mình loạng choạng. Hai bố con suýt ngã xuống đường. Hai tên phanh kít xe lại chửi.

- Đm chúng mày đi không nhìn đường à, sang đường kiểu đấy có ngày chết mẹ chúng mày.

Cô con gái định dừng xe lại đôi co, phân trần. Ông B ngăn con lại, ông nhìn sâu vào ánh mắt của chúng. Tên ngồi sau còn giơ điện thoại chụp hai bố con ông đang đứng ngẩn ngơ giữa đường. Ông hiểu chúng là ai. Trong đầu ông vang vang câu nói của ông Tú - còn đứa con gái chưa chắc chúng nó tha đâu - .Ông B mím môi lắc đầu cười chua chát.

Âm binh là tên của lũ ma quỷ, thời thịnh trị, ánh sáng của công bằng, bác ái chiếu rọi nhân gian. Lũ âm binh không có đất sống phải chui vào bóng tối. Khi mà thời loạn lạc, không có kỷ cương, tham tàn, lừa gạt tràn lan khắp nhân gian. Lúc đó là lúc mà âm binh xuất hiện kiếm ăn, chúng len vào lòng những con người bình thường và điều khiển họ. Âm binh thường được chỉ huy bằng những tên phù thủy độc ác đầy quyền phép. Những tên phù thủy sai khiến lũ âm binh đi bóc lột, vơ vét của cải trong nhân dân. Âm binh được phái đi trả thù những ai chống lại thầy của chúng là tên phù thủy. Những tên phù thủy của ngày hôm nay đầy phép màu, chỉ cần chúng hạ bút ký, chúng gạt đầu hay lắc đầu là trong một đêm đến sáng hôm sau chúng có được cả một tòa biệt thự, được hàng tỷ đồng ở đâu chạy vào túi chúng. Nhờ phép màu ấy chúng điều khiển được âm binh tung hoành khắp các hàng cùng, ngõ hẻm để trấn áp bất kỳ ai lật tẩy phép màu của chúng....

Ông B đứng trước ban thờ tổ tiên, trong làn khói nhang lớn vờn bay cùng ý nghĩ mông lung của ông. Ông thấy người mình rũ xuống vì kiệt sức, dường như ai đó rút hết gân trong người ông một cách từ từ. Ông rời ban thờ ra ghé salon nằm vật xuống.

Có người gõ cửa, thì ra là cảnh sát khu vực. Họ đến đưa giấy triệu tập của công an quận lên làm việc về việc có người khiếu nại ông vu cáo họ. Cảnh sát khu vực nói giấy triệu tập này là bắt buộc phải đến, nếu không đi sẽ cưỡng chế theo luật. Ông B ho sù sụ, cầm tờ giấy triệu tập ra ngõ gọi xe ôm lên công an quận. Ở quận người ta

thông báo cho ông biết, có đơn của anh Nguyễn M Tiến trình bày sự việc xô xát giữa ông và bà Chinh, anh Tiến chỉ đứng can nhưng ông B vẫn cố lao vào bà Chinh, bị bà Chinh tránh ra khiến ông B ngã chấn thương. Ông B khai xuyên tạc với cơ quan công an là bị anh Tiến đánh. Tuy cơ quan công an đã làm việc nghiêm túc, khẩn trương đến nơi đến chốn xác định anh Tiến không có hành vi như ông B nói. Nhưng anh Tiến đề nghị ông B phải có chịu trách nhiệm bồi thường về thiệt hại danh dự cũng như thời gian, vật chất mà anh Tiến phải làm việc với cơ quan pháp luật.

Trung tá công an quận đẩy tờ đơn cho ông B.

- Ông xem đơn người ta khiếu nại đi, nếu ông có ý kiến gì thì giấy bút đây ông viết ra. Chuyện đơn từ liên quan đến pháp luật chúng tôi phải làm rõ. Trước là muốn nghe nguyện vọng hai bên, sau đó xem xét cân nhắc theo pháp luật. Nếu nhẹ có thể hòa giải dân sự là tốt nhất. Còn không thì phải đưa ra tòa giải quyết.

Ông B đọc tờ đơn, ngơ ngác nói.

- Tôi là người bị đánh, nó là người phạm tội. Giờ tôi phải xin gì nó đây.?

Công an quận lạnh lùng.

- Việc ông bị đánh, nhân chứng, vật chứng đã làm rõ thế nào. Cả viện kiểm sát, tòa án đều khẳng định thống nhất với cơ quan điều tra là ông tự ngã khi xô đẩy với bà Chinh. Không có ai làm chứng là ông bị đánh. Nhưng chuyện ông bảo người ta đánh ông thì giấy trắng mực đen ông khai, ông ký đây. Giờ ông không có bằng chứng gì nói người ta đánh ông, thì ông phải làm đơn xin rút lời khai và tùy thuộc vào thái độ người bị ông tố cáo họ có muốn làm to chuyện không. Nếu họ không nghe thì vẫn phải đưa ra pháp luật xử lý theo luật.

Người công an quận tạm ngừng nói nhìn ông uy hiếp rồi gằn giọng nhấn mạnh.

- Ông nên nhớ pháp luật làm việc trên chứng cứ. Không tùy tiện bừa bãi nhé, có chứng cứ gì thì ông đưa ra.

Anh ta xuống giọng nói tình cảm.

-Người ta đang ở nhờ xin việc làm, vì ông mà họ bị liên lụy phải về quê, mất cả công việc nữa đấy. Chưa chắc ông xin họ đã cho ông đâu. Giờ ông làm đơn rút lời khai và xin lỗi anh Tiến. Chúng tôi sẽ gặp anh ấy vận động hòa giải, việc này nếu không ai cố chấp làm căng thì chắc cũng xong. Đấy ông xem đơn họ đi, muốn kiện tiếp hay muốn hòa giải thì giấy bút đây viết luôn ý kiến. Ông ngồi đây viết tôi sang kia có tí việc.

Trung tá đi ra cửa gọi một cậu công an trẻ.

- Xem bác ấy cần gì thì giúp bác ấy, mời bác ấy ấm trà đi.

Cậu công an trẻ mang vào ấm trà đặt lên bàn, rồi đi ra hành lang mở điện thoại chơi. Minh ông B ngồi trước tờ giấy trắng. Ông đắn đo, ông tư lự. Một lúc nghĩ, ông

viết đơn xin rút lời khai.

Trung tá công an quận cầm tờ khai gật gù.

- Thôi dĩ hòa vi quý bác ạ. Bác có lời thế này, chúng tôi thuyết phục cậu ấy rút đơn cũng dễ. Cứ kiện cáo nhau mãi làm cái gì cơ chứ. Còn bao việc phải làm mà bác. Thôi bác cứ về nhé.

Thành cầm tờ đơn xin rút lời khai, đọc phần nội dung phía cuối có đoạn ông B khai tuổi già, mắt kém nhìn nhầm. Mong anh Tiến và cơ quan công an châm chước bỏ qua. Thành gật gù xếp tờ đơn vào trong cặp, đứng dậy bắt tay trung tá.

- Cám ơn anh, thế này là tốt rồi. Nếu ông ta biết nghĩ thì thôi, còn không biết sửa đổi thì lại phiền anh làm việc với ông ta vì anh Tiến không chấp nhận hòa giải.

Trung tá công an quận gương mặt khắc khổ, trung tá đã gần tuổi về hưu. Nắm lại bàn tay của Thành, trung tá nói.

- Vâng mong là không có gì. Tôi năm sau là về hưu, tôi cả bà xã mấy năm gần đây hay đi chùa. Đầu óc giờ cũng không còn minh mẫn tập trung như trước nữa. Tuổi già mà anh.

Trung tá cười thành tiếng vỗ vai Thành. Tiếng cười không rõ là vui hay buồn.

Cả đàn gà nhao nhác chạy sát chân ông B. Bọn gà mái già thì bạo dạn, bọn gà con cũng không biết sợ là gì, bọn choai choai thì cứ bộ tịch làm dáng e dè. Riêng con gà trống khảnh ăn, mổ gấp hạt thóc lên rồi lại nhả xuống cục tác gọi đàn. Hóa ra ông cũng mát tay chăn nuôi, xóm giềng ai cũng khen ông nuôi khéo, chỉ gần năm là đã có cả đàn gà từ một con gà trống và hai con gà mái lúc đầu. Lần nào bà B mang lương hưu về cho ông là bà lại có vài chục trứng và một, hai con gà mang lên hai mẹ con ăn. Ngày ngày nhìn đàn gà cần mẫn kiếm ăn ngoài bờ ao, bờ ruộng và mảnh vườn. Bới bới tìm tìm thật sinh động, vui mắt. Ông B còn nuôi một con chó đen tuyền làm bạn. Giống chó kiến bé tí nhưng trung thành, khôn ngoan. Không lúc nào nó rời mắt khỏi ông. Khi ông ngồi trầm tư, nó cũng nằm yên bên cạnh. Ông chớm xỏ dép là nó đã bật dậy đứng trước cửa chờ ông đi đâu để đi theo.

Làng quê thường ngày vắng vẻ, thanh niên đi ra thành phố học hoặc làm. Chỉ có trẻ con và các bậc bố mẹ ở lại quê. Trẻ con ngày đi học, bố mẹ ngày đi làm đồng ruộng hoặc việc quanh quanh. Chỉ có vài ông bà già ở nhà trông nhà, chăm gà vịt. Không có tiếng người nói xôn xao, tiếng động cơ ầm ĩ như ở thành phố. Chỉ có tiếng của chim chóc trên cây, đàn gà dưới đất và con chó hiên nhà thỉnh thoảng sủa dọa đàn gà mon men vào nhà nghịch ngợm. Không có máy tính, không có internet. Báo giấy cũng không về đến đây. Tin tức chẳng lắm xem thời sự trên ti vi, những bản tin vô hồn, trung trung và nhạt nhẽo như nhau. Mới đầu về ông còn thèm có người nói chuyện, thèm muốn biết thông tin về xã hội, đời sống. Dần dần ông cũng quen đi,

ông bắt đầu thuộc với tiếng con chim gì hót trên cây sấu, khế ngoài vườn.

Hôm ở quận về , ông kể cho ông Tú nghe chuyện bị người ta khiêu nại ngược lại là ông vu cáo. Ông phải làm đơn xin người ta tha cho. Ông Tú phân tích rồi nói với ông là như thế chưa xong, vì mọi việc vẫn treo đó. Biết đâu lúc nào đó người ta nói bên kia họ không đồng ý hòa giải, kiện cáo ông, lôi ông ra tòa. Tất nhiên thì tội như này không tù, nhưng cứ phải dăm lần bảy lượt lên công an đã rồi mới ra tòa. Nếu cứ thế thì vợ ông sao mà yên lòng được, con ông sao mà yên tâm học được. Hai ông nói chuyện rất lâu , cặn kẽ mọi điều và đều đi đến quyết định là ông B nên về quê tránh thời gian để người ta thấy yên không kiện cáo, cho con bé yên tâm thi cử và vợ ông thôi bị điều tiếng ở trường. Bà cũng chỉ còn vài năm nữa là về hưu. Chứ giờ bà đi làm, con đi học. Mình ông ở nhà thì không biết chuyện gì xảy ra, hàng xóm thì ra khỏi cửa là thái độ hăm hè với ông. Ngồi trong nhà ông còn bị hun khói không yên nữa là ra đường. Rồi cứ có vài người theo dõi trước cửa ai ra vào nhà ông là xông tới chụp ảnh, cà khịa. Tin đồn ông là phản động, đang bị theo dõi, sắp bắt ngày một ngày hai lan mọi nơi khiến ai cũng e dè. Chỉ có ông về quê xa lánh mọi thứ thì mọi thứ tự chấm dứt. Đúng là từ khi ông về đây, bà B về thăm ngày càng thấy vui vẻ. Bà còn bảo mấy nhà hàng xóm nhìn gà bà mang quê ra, khen ông nuôi gà ngon quá. Họ còn muốn đặt mua của ông gà và trứng, vì họ biết ông là người tử tế , gà của ông là gà sạch ,không có thuốc tăng trọng độc hại như bọn gà bọn bắt nhân ngoài chợ.

Một năm trôi qua trong yên bình, thỉnh thoảng ông về thành phố mua bán gì đó, đảo qua nhà một hôm rồi lại về quê ngay vì còn cho gia cầm ăn uống, chăm sóc chúng. Con ông đã thi đỗ đại học sư phạm, nó sẽ tiếp nghề của mẹ. Vì là con em giáo viên trong trường, công tác lâu năm đều có thành tích tốt. Nhà trường sẽ vì mẹ cháu ưu tiên nhận cháu khi tốt nghiệp xong, lúc đó bà B cũng vừa về hưu. Trong viễn cảnh về một tương lai gia đình yên ổn, mỗi lần ở thành phố ra, đi qua vườn hoa trước cửa dinh thủ tướng. Ông B cúi đầu không dám nhìn những người dân oan gầy còm, xơ xác đang trải chiếu nằm vỉa hè kêu oan vì mất đất.

Không phải riêng mình ông B cúi đầu. Có nhiều người viết như ông đã từng nhắm mắt để khỏi nhìn những cảnh trái ngang. Có người viết ra sự thật rồi lại chỉnh sửa năm bảy lần đến khi sự thật thành một điều mơ hồ. Những người về hưu tự do như ông còn bị những thủ đoạn nham hiểm như vậy. Thử hỏi những người còn đang làm việc, đang có nhiều mắc mớ gia đình, họ còn phải đè nén mình đến đâu. Đất nước của ông tuy nhỏ nhưng là đất nước mà những người viết báo, viết blog bị đi tù con số không hề nhỏ. Và đương nhiên những sự thật không được phơi bày với công chúng cũng không hề nhỏ. Mỗi người viết ra sự thật đều phải đấn đo cái giá của mình phải trả, mỗi lần như thế, sự thật cứ vơi dần đi.

Tiến vào phòng sếp Thành, thấy sếp Thành vừa gặp tập hồ sơ Nguyễn Văn B lại. Tiến hỏi.

- Xong vụ lão B rồi hả anh. Mẹ kiếp cái thằng già, còn chưa lãnh hết đòn đâu. Em còn định cho phân vào nhà nó cho nó ngủi cơ.

Thành quắc mắt.

- Mà ăn nói linh tinh, công an sao đi làm chuyện bậy bạ như thế. Nói thế ai nghe thấy mang tiếng cả ngành ra. Mà không giữ cho mà thì giữ cho ông cụ nhà mà. Cụ sắp lên tướng rồi đấy. Đi xác minh vụ biểu tình hôm trước ở ngoài tượng đài luôn đi.

Tiến chìa cái giấy kê tiền chi phí , nhăn nhó cười nói.

- Sếp duyệt để em có tí ti đi cho phần khởi.

Ngôi nhà của Thành xây đã xong, con bé nhà Thành bỏ ý định học hành chính. Theo lời khuyên của bố thi vào ngành cảnh sát. Thành nói ngành công an thiếu gì việc hành chính như giấy tờ, thi vào trường cảnh sát có ưu tiên điểm của bố trong ngành. Dễ trúng, dễ xin việc. Nói mãi con bé cũng nghe khi Thành hứa ra trường xin cho nó làm hành chính ở công an quận nhà Thành. Mẹ nó buôn bán đều đều. Thành mỉm cười nghĩ hay là gạ vợ để thêm thằng bé nữa nhỉ.? Tuổi này còn dễ được, vài năm nữa thì sức khỏe không cho phép được.

Hoàn cảnh gia đình tốt cũng là một yếu tố quan trọng để cân nhắc làm lãnh đạo. Thành châm điếu thuốc nhả khói mờ màng. Sau vụ ông B này tốt đẹp, kỳ tới đây chắc chắn Thành được cất nhắc lên cao hơn. À ! Thành thốt lên một tiếng, vợ điện thoại bấm số.

- Bác Tú à, chiều nay em làm về, bác rảnh em và bác đi nhậu một bữa. Lâu bạn quá chưa có dịp ghé qua thăm bác. Còn phải cảm ơn bác đã khuyên bạn mình làm điều đúng. Bác giúp chúng em đỡ vất vả bao phần.

Đầu dây bên kia ông Tú thoái thác chiều bạn. Ông đặt điện thoại xuống chửi.

- Tao vì bạn tao, vì gì chúng mà. Đời này chưa đến lúc đối chọi được thì phải nhịn giữ thân thôi. Rồi có lúc trời quả báo hết.

Gửi hồ sơ Trần Văn B lên cấp trên xin ý kiến duyệt. Thành ngồi lại trong căn phòng làm việc, dựa hẳn lưng vào ghế. Trong đầu Thành lần lượt hiện lên những tên C, tên A....những phần tử phức tạp hơn ông B nhiều. Bọn chúng có quan hệ với bọn phản động bên ngoài, lại ngoan cố và nhiều thủ đoạn. Hiện nay chúng đang có mối nối với đám dân oan và đám tôn giáo chặt chẽ. Báo cáo cho thấy ngày chúng càng công khai đi lại , tụ tập với nhau. Thêm cái đám trí thức bất mãn dựa vào khiến tình hình càng phức tạp.

Trước khi cấp trên có chủ trương xử lý bọn này. Phải chủ động nắm thông tin qua những cơ sở, cài người vào hàng ngũ của chúng để nắm thông tin, cần thiết làm nhân tố phân hóa nội bộ. Nhưng đó là việc sau khi có chủ trương, chẳng đại gì cầm đèn chạy trước ô tô. Cứ cho người ém trước nắm tình hình nội bộ của chúng đã. Khi

cấp trên có lệnh thì mình đã vào có chủ động.

Thành mở tủ lấy ra một bì hồ sơ mới, nắn nót ghi tên hiệu hồ sơ....

Berlin- Ngày 25 tháng Chạp năm Quý Tị.

Blogger Người Buôn Gió
Bùi Thanh Hiếu

www.vietnamvanhien.net